

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklaka

YILIN
İLK
ÇEKİLİŞİ
İÇİN
SON
PARA
YATIRMA
GÜNÜ

4

HAZİRAN

ACELE
EDİNİZ

12 Milyon liralık ikramiyelerin
ilk çekilişinde:

50 Apartman Dairesi • 5 adet 100.000 lira
• 50 adet 10.000 lira • 100 adet 5.000 lira
• 500 adet 1.000 lira ve ayrıca
zengin para ikramiyeleri...

TÜRKİYE BANKASI
paranızın... istikbalinizin emniyetidir

AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 10 Sayı: 19 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 4 Mayıs 1966

İzindeyiz!

O Y A V C I L I Ğ I

SANIRIM bütün felâketlerin tek anası var: Oy avcılığı!

İstanbul yamaçlarında bir göçmen sitesi mi kuruldu?.. Oy avcılığı için.

Büyük şehirlerin gecekondu- larla kuşatılmasına göz mü yu- muldu?.. Oy avcılığı için.

Halk Partisi lideri, devrimler- de retuş yapılabilir mi dedi?.. Oy avcılığı için.

Yine Halk Partisi lideri, önce retuşla sağa yönelirken, sonra ortanın soluna mı geçti?.. Oy avcılığı için.

Petrol, oy avcılığı.. Go Home, oy avcılığı.. Hac seferi, oy avcılığı.. Sosyal adalet, oy avcılığı!

Bir 6-7 Eylül oldu. Suçu kime yükledik?.. Göçmen çevrelerinin adıs suçlularına...

Gecekondu bölgelerinde, polis- le halk arasında Taş Devri sava- şı oluyor. Vatandaşla vatandaş karşılaşıyoruz. Suçlu kim?.. Gecekonduğunu yaparken ses çı- karmadığımız, gecekonduyu yıka- lan vatandaş...

Okulda Atatürk'ün resmini yırtıyorlar, köyde Atatürk'ün heykelini kırıyorlar. Suçlu kim?.. Yeraltı mekteplerinde yetiştirdi- ğimiz yerüstü yobazı!

Ankara'da, Amerika Dışişleri Bakanına «Evine dön» cıgılla- rı.. İstanbul'da, Amerika deniz- cilerinin suratına tükürük.. Suç- lu kim?.. Yeraltı komünisti, yer- üstü özgürcüsü!

Üniversitelerin içinde, Turhan ağabey solda, Bilgiç ağabey sağ- da, kendi politika çıkarlarına gö- re yeraltı partileri açmışlar!

Okuyan mutlu azınlık sınıfla- rında kitapları ile başbaşa.. Ya- rınlık milletvekili adayı — ağız- dan dolma papağan çoğunluk — sokakta!

Size, yazarken acısı içimi ya- kan bir gerçek söyleyim mi?.. Biz vatanımızı yalnız savaşta seviyoruz: Gidip uğrunda ölmek için!

Sulhde mi?.. Yaptıklarımıza bakıp siz cevap veriniz: Buna vatanseverlik denir mi?

Türkiye'ye hizmet etmenin tek

yolu var: Gelecek seçimi kaybet-meyi göze almak...

Mukaddesatçı Bilgiç tayfası Ayasofyada namaz mı kılmak isti- yormuş?.. Hayır, Atatürk'ün ke- miklerini Anıt-Kabirden çıkarıp azap cehenneminde yaktırmıya- cağız!

Go Home'cu Aybar tayfası NA- TO'dan kopmamızı, Amerika yar- dımına kapılarımızı kilitlememi- zi mi istiyormuş?.. Hayır, son bağımsız Türk vatanını Sovyet uydusu yaptırmıyacağız!

Teknik üniversitenin yıldönü- münde, saygılı kalabalık içinde saygısız kahkahalar atan kim- dir?.. Yakasından tutup çırpı- lak tanıtacaksınız: Kara mı? Kızıl mı? Yeşil mi? Ne renk?.. Hangi okulun öğrencisi? Hangi ailenin çocuğu? Hangi Karagöz- cünün değneğinde oynayan sapık?

Üniversite kapılarını zorlayan binlerce gencimiz sıra beklerken, yıllar yılı sınıfta dönmek, yok! Yıllar yılı sınıfta dönüp der- nek yürütmek, yok!

Gericiye, sağ elini göğsüne ba- sıp: Selâmün aleyküm, yok! İle- riciye, sol yumruğunu havaya kaldırıp: Merhaba, yok!

Oy verecek yaşta vatandaş mı- sını?.. Dört yılda bir, kapalı oda- ya girer, beğendiğin listeyi zarfa koyar, ağzını yapıştırır, baskısız, korkusuz, sandığa atarsın... Bu kadar.

Ondan sonra, egemenlik ulu- sundur. Yani sandıktan çıkan çoğunluğun.

Buna, dört yıl herkes saygı gösterecektir. Rejimi kurma şe- refini gurur ile taşıyan sayın İnönü başta!

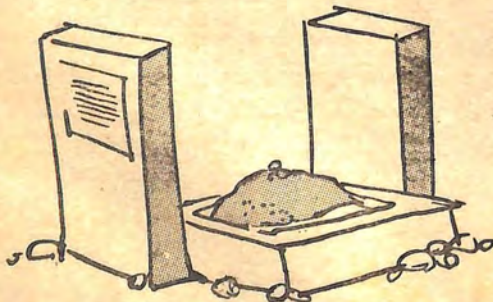
Propagandanın da ahlâkı var- dır. Hem kutsal duyguları sö- müren sağ, hem yoksulluk açı- larını sömüren solu politikadan sınır dışı edeceğiz.

Yoksa, seçim günü, sandık ba- şında oy avına çıkanların sinek ayladıklarını görürüz.

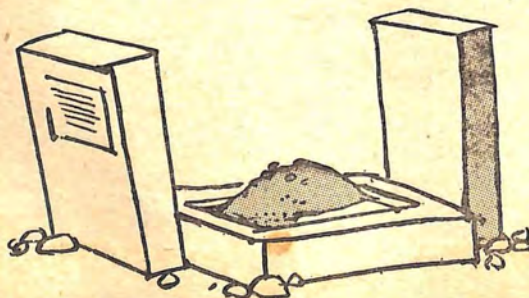
Korkarım, 5 haziranda göre- çeğiz de!

Yusuf Ziya ORTAÇ

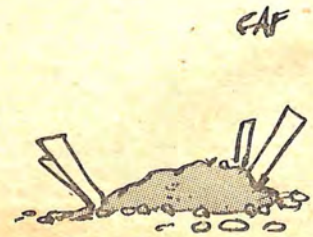
Ankara'da kedi, köpek mezarı yapılacak.. — Gazeteler —

Tekirin mezarı!

Bobinin mezarı!

Mehmedin mezarı!

etek öpmekle...

BENİM annem, babam bize duyurmadan kavga edemezler. Çünkü evimiz üç küçük oda. Onun için yanımızda çekişmelerine onlar da, biz de alışmışız.

Babam, bizim yanımızda değil ama, bir yabancının yanında başkalaşır. Birtakım yanlış, acıap kelimeler kullanmaya başlar.

Öğretmenimizin verdiği bir kompozisyon ödevinde, babamdan duyduğum bu kelimeleri kullanmışım. Sınıfta okurken öğretmenimiz alaylı alaylı gülmüsiyerek,

— Ahmet, amma da lûgat paralamışsın.. dedi.

Oysa ben bu ödevimin çok beğenileceğini sanmıştım.

Ayla, — Lûgat paralamak ne demektir öğretmenim? diye sordu.

— Başkasına kendini beğendirmek için, anlamını bilmediği kelimeleri, terimleri, deyimleri yanlış kullanmaya «Lûgat paralamak» denir.

Babam, çalıştığı fabrikanın sahibi bizim eve yemeğe geldiği gün de durmadan lûgat paralandı.

Babamın patronunun bizim eve yemeğe geleceğini öğrenince çok canım sıkıldı. Çünkü Babamla bizim evde kavga etmelerinden korkuyordum. Babam, patronunu hiç sevmeyi, onu her fırsatta kötüler. Bu yeryüzünde ondan daha kötü adam yoktur. İşçilerinin sırtından zengin olmuştur. Başkalarının hakkını yer, işçisini sömürür.

Babam patronunu anlatırken, kızgınlıktan yüzü kıpkırmızı olur, öyle ağır sözler söyler. öyle söyler ki ona... Bir kaşık suda boğacağı can düşmanı.

Bizim eve gelirse, yüzüyle kavga edecekler... Sonra o kadar zengin adamın bizim evimizde ne işi var?

Anneme, — Ne işi varmış, ne diye geliyor sanki evimize? dedim.

Annem, — Koca bir patron oğlum, dedi, o nasıl söz öyle...

— Ama Babam onu hiç sevmiyor. — Olsun... O Babamı seviyor!

— Neden seviyor? — Babam, fabrikada Sendika Mümessili oldu ya...

Babamın, onbeş gün önce, Sendika Mümessili seçildiğini biliyordum. Demek, şimdi babamla eşit durumdaydılar da ondan evimize geliyordu patron.

Ama yine de Babamın, adamla kavga etmesinden korkuyordum. Sen benim Babamı bilmezsin. Dünyada en öğrendiği şey dalkavukluktur. Bana her zaman,

— Oğlum, der, hayatta her kötü lûğu yap, zarar yok. Ama, sen sen ol, sakın kimseye dalkavukluk etme!.. Ben havatta hiç kimseye dalkavukluk etmedim. Hiç kimseden sözümü esirgemedim. Her zaman dobra dobra konuştum.

Babam biraz dalkavukluk etseymiş, şimdi o da bir fabrika sahibi olurmuş. Kötülikle içimden hep şöyle geçirirdim: «Babam da biraz dalkavukluk etseydi, bir fabrika sahibi olsaydı da, ondan sonra hiç dalkavukluk etmeseydi!» Ama şimdi hiç de böyle düşünmüyorum. Babamın hiç kimseye dalkavukluk etmemesiyle övünüyorum. Öğretmenimizin bir gün derste anlattıklarından sonra, Babam gözümde daha bitividi. Öğretmenimiz, atasözü sanılan bazı sözlerin çok yanlış olduğunu anlattı: «İsıramadığın eli ön!» «Etek öpmekle dudak aşınmaz!»

Bütün bir ders bize «Etek öp-

mekle dudak aşınmaz» sözünün yanlışlığını, dalkavukluğun kötülüğünü anlattı. O da Babam gibi,

— Çocuklar, dedi, hiçbir zaman, hiç kimseye dalkavukluk yapmayın. Doğru bildiğinizi, doğruluğuna inandığınızı söylemekten çekinmeyin...

Öğretmenimiz de, hayatta birazcık dalkavukluk yapmış, o da böyle ilkokul öğretmeni kalmaz, çok yükselirmiş.

Her zaman uygunsuzluğuyla tanıyan Emin ordan zırt diye çıktı,

— Öyleyse dalkavukluk etmemenin yararı ne öğretmenim? dedi.

Bu soru benim de aklıma gelmedi değil. Babam dalkavukluk etmediği için fabrika sahibi olamamış. Dedem dalkavukluk etmediği için bir baltaya sap olamamış. Öğretmenim dalkavukluk etmediği için yükselememiş... Herkesin amacı yücelmek ve başarı olduğuna, bunun için de dalkavukluk gerektiğine göre, niçin dalkavuk olmayalım?

Öğretmenimiz Emin'e, — Yine çıktın ordan... dedi. Biraz düşündükten sonra,

— Ama, dedi, benim vicdanım rahat...

Dersten sonra Emin çocuklara, — Öğretmenin vicdanı rahat ama, kendisi rahat değil, dedi!

— Ne demek istiyorsun yani, dedim, dalkavukluk iyi bir şey mi?

— Yoo, iyi bir şey değil, dedi, ama insanın hem vicdanı, hem kendisi rahat olsa daha iyi değil mi?

Demir,

— İkisi bir arada olmuyor işte... dedi.

Emin,

— Ben kendim de rahat olmak istiyorum... dedi. Yalnız vicdan rahatlığı karın doyurmuyor oğlum...

Babamın patronu gelecek diye bizim evde bir hafta önceden hazırlık başladı. Babam, pazar günü misafir odasının duvarlarını badana ederken durmadan patronuna söylüyordu.

— Bir patron gelecek diye, neden duvarları badana ediyorsun baba? dedim.

— Ben onun için mi badana ediyorum be... Duvarlar kirlenmiş... dedi.

Annem, bir komşudan halı alıp misafir odasına yaydı. Bunun hiç gerekmediğini söylediğim zaman, o komşunun da çocuğunu sünnet ettirirken bizim karyolayı aldığını söyledi. Başka bir komşudan sofrayı örttü, birinden çatal, bıçak, başka birinden sandalyeler alındı. Evimiz, baştan aşağıya değişti nerdeyse... Annem bir gün önceden mutbağa

girip, ziyafet yemekleri yapmaya başladı.

Cumartesi günü öğleyin eve geldiğim zaman, annem hâlâ mutbaktaydı. Babam da pencere önüne oturmuş, patronu bekliyordu. Arada bir cansıkıntısıyla evin içinde patronuna söylenecek dolaşıyordu. Babam çok kızgındı.

— Nerde kaldı bu herif! diye bağıyordu.

Daha başka şeyler de söylüyordu, ben onları yazmam!

Annem Fatoş'u çağırdı, ona her zamanki sözlerini tekrarladı:

— Aman kızım, sakın misafirin yanında terbiyesizlik yapma... emi? Misafirin yanında el ağza sokulmaz. Misafirin yanında yere düşen bir şey alınmaz. Unutma sakın, öksürürken elini ağzına kapayacaksın. Misafirin yanında sakın ekmeği ağzına koparma, çok ayıptır... «Ha» deme, aman çok ayıptır...

Fatoş, — Ne denilir? diye sordu.

— Efendim denilir, «Ha» denilmez.

Beni de unutmadı Annem. Her zamanki gibi,

— Her söze «efendim» diye başla oğlum, «efendim» diye bitir sözünü... dedi.

Babam veryansın ediyordu patronuna. Ne alçaklığını, ne daha nelerini bırakıyordu.

Evde hava çok gergindi. İçimden «Allahım, şu adam gelmesene ne olur...» diye dua ediyordum. Biliyorum, mutlaka bir kavga çıkacak. Çünkü hiç sözünü esirgemiye babam, şimdi söylediklerini de söyleyecek adamın yüzüne.

Babam pencere önüne gidip, — Geldi işte!.. dedi.

Pencereden baktım, bizim kapı önünde bir özel araba durdu. Heyecandan yitireğim küt küt çarpıyordu. Babamla kavga ederlerse, ber ne yapayım, diye düşündüm. Adamın ayağını çekip, kafasına da birşey indirmeye karar verdim.

Babam, kapıyı açıp merdivenden indi, yüksek sesle,

— Vay efendim... Gözlerimiz yollarda kaldı... Buyrun... Buyursunlar efendim... Hoş geldiniz, safa geldiniz... Safalar getirdiniz... diyerek adamı içeri soktu. Paltosunu tutup çıkardı. Askıya astı.

Adama baktım, ufak tefek... Babam onu su içinde döver. Biraz rahatladım. Fatoş elini öptü onun, ben elini sıktım. Babam,

— Öpsene Beyamcanın elini oğlum... dedi.

Ben de öptüm. Babamla konuşmaya başladılar. Fabrikadaki işler, işçiler, gündelikler üstüne konuşuyorlardı. Babamın sık sık,

— Allah ömürler versin efendim... sayenizde efendim, demesine pek şaşıyordum. Adam, işçileri için elinden geleni yaptığını söyleyince, babam:

— Beyfendi, daha fazlasını vermek «tekniken imkânsız» dedi, «gayrınormal» isteklerde bulunuyorlar. Biz, sizin emirlerinizi «Maal-memnuniyetle» karşılıyoruz... dedi.

Babam yine lûgat paralamaya başlamıştı. Benim de Babamdan duyup, anlattığım o kompozisyon ödevinde yazdığım «tekniken», «gayrınormal», «normaliyet», «maalmemnuniyetle» gibi sözleri Babam baş-

İlim insanı yükseltir!

E L - AL Yeşilköy'den havalandı. Bulutların üstündeyim, dünya ile aramız açık, çok açık: Onbin metre...

Veryüzünde tarih öncesi, tarih sonrası medeniyetler vardır, hem milletlerin, hem çağların damgasını taşıyan. Şimdi bir de gök medeniyeti var: Air France'da, KLM'de, Swisair'de, SAS'da, Pan Amerikan'da bu medeniyet, en tatlı güllükle süslenmiş bembeyaz dişlerle, en salınlı fidan boylarla, en sıcak bakışlarla birbirine eşittir. Bitmedi... Yerinize oturur oturmaz, size arkada bıraktıklarınızın üzünlüğünü, birkaç saat sonra kavuşacaklarınızın hasretini unutturur bir ikram medeniyeti başlar. Önce, ısırlı ısırlı şekerler.. Limon, portakal, nane, ahududu. Sakın bana obur demeyiniz, doğruyu söylüyorum: Ağız keyiflenince duygular yatıştır. Arkasından çeşitli sigaralar... Sonra, önünüzde dört tekerlekli şık bir meyhanedir. Nedim, o İstanbul çapkını dile gelir içinizde:

Bir elinde gül, bir elde cām geldin sâkiyâ,
Hangisin alsam, gülü, yahut kl, cāmı, yâ sen!

Gözünüz şişelerde, gönlünüz ince belli sâkide, siz de hangi sini alsam diye yutkunursunuz!

İkram devam eder: Havay mı? Tane tane siyah inci.. Peynir mi? Bütün Fransa sergi açmıştır önünüzde!

Yemek, doyulmaz bir tatlı intihar mutbağından çıkmıştır. Her lokma, Recep Peker'in dediği gibi, ölmeye değer...

İşte bu medeniyet eşitliği El - Al uçağında yok. Haksız olmak için hemen söyleyim: Altı milyon zarar içinde kanat çırpın Türk uçaklarında da yoktur.

Bu, ne İsrail hava yollarının, ne Türk hava yollarının yapamayacağı şey değil elbet. Demek onlarda da yürütme, küçük kırsıtlardan kâr uman, görgüsü bilgisinden az kısır ellerde...

Uçak, Yeşilköy'e gecikmeden gelmişti. Saatinde uçuş ve Tel Aviv hava alanına dakikasında kondu.

Bu ilk gelişimdi İsrail'e. Yabancı adımlarla merdivenleri indim. Son basamakta, ummadığım bir güllükle bembeyaz dişler ve simsiyah gözlerle yolumu kesti:

— Mösyö Ortaç?..

Şapkanı çıkardım:

— Ben'im...

Kasketi sağ kaşına düşmüş, daracık lâcivertler içinde bir İsrail kızı idi bu. Muhakkak, meslek imtihanından geçerken gizli bir güzellik jürisinin de dikkatinden süzülüyordu!

Tursil'e reklamlık beyazın beyazı eldivenli elini uzattı ve Paris'li bir fransızca ile «İsrail'e hoş geldiniz» dedi. Sonra, pasaportumu, valiz kartlarımı aldı, beraber, az ilerideki gümrük binasına doğru yürüdü.

Kapının dışında, genç kız, beni, kır saçlı, dikkatsiz giyimli, ama alnı, ama bakışları, ama konuşunca sesi ve sözleri sokaktan bir adam olmadığımı hemen belli eden birine aktardı:

— Doktor Adia Frenkel...

İsrail basın temsilciliği, benim seyahat programımı hazırlamak, isteklerimi karşılamak vazifesini ona vermiş.

İsrail Başkonsolosu dostum Menahem Carmon, bana, hükümetlerinin nazik bir davetini bildirdi: İsrail'i görmem için... 21 Mart pazartesi sabahı Yeşilköy'den ayrıldım, 31 mart perşembe sabahı döndüm.

Şehir, köy, fabrika, üniversite, galeri, tiyatro, pek çok şey bu on güne sığdı. Hepsini, benim sevgili okurlarım, hepsini sizlere anlatacağım. Okumaya değer... İnşallah okuması, düşünmesi ve utanması lâzım gelenler de okurlar.

bir saydım: Altmış geçti. Demek ikiyüze yakın oda...

Bana bahçedeki bu odalardan biri ayrılmış: İki karyola, bir masa, bir geniş dolap, sıcak su, soğuk su, banyo ve sıcak hava, soğuk hava.

Özel bir otomobil, kapıda ve emrimde. Şoför, yabancılar için hazırlanmış, İsrail'i baştan başa, bölge bölge, köy köy, cadde cadde, otel otel, dükkân dükkân tanıyor. otuz altı yılın tarihini yaşamış bir turist gezdiricisi. Fransızca, İngilizce, Arapça biliyor. Bir de kendi dili dört.. İki tane de daha varmış: Biri Almanca olacak, öbürünü sormadım. Türkçe değil!

Salonda doktor Frenkel'le karşı karşıya oturduk. Ben bir çay içtim, o bir konyak yuvarladı. En güzel sözü, İsrail'i bana takdim ederken içtirm:

— Üç bölgedir vatanımız, dedi. Kudüs, Hayfa, Tel - Aviv... Kudüs, düşünür, inceler, arar, bulur... Hayfa, çalışır, çalışır... Tel - Aviv, dans eder!

Bu her vazifelinin, her dâvetiye beğendirdiği ezberlenmiş hazır sözlerden olacak.

Biraz sonra, on günün programını konuştuk, özel isteklerimi sordu, ayrıldı.

Şehirde bir ara gezintisi yaptım akşam üstü. İlk şaşıtığım ne oldu, bilir misiniz? Rehberimin, Amerika gök tırmalayanlarını küçümser gururu ile gösterdiği otuziki katlı Tur Dö Şalom değil. Üçbin kişilik konser salonu da değil. Habima milli tiyatrosu da değil... Ağaç, çimen, yeşillik...

Tel - Aviv'de yeşilliksiz apartman, yeşilliksiz ev ve ağaçsız cadde yok!

Tel - Aviv'de dedim, değil mi?.. Hemen haber vereyim: Bütün İsrail yeşil, yeşil, yeşil... Yepyeni bir şehir fıskıran bizim eski Necef çölü bile...

Sözü geçmişken anlatayım: Tel - Aviv'in insan sayısı, bizim İstanbul'un beşte biri... İdil Biret'leri henüz yok. Ayla Erduran'ları henüz yok. Ayşegül Sarıca'ları henüz yok. Ama, bizim bin kişilik sinema artığı Şan hangarına karşı 3000 kişilik Fredric. R. Mann'ları var... Haaa, bu mu kim? Konser salonuna adı verilen yahudi zengini...

Kulakların çınlasın sayın profesör Vehbi Koç dostumuz!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Acı gerçek!

ankara

MEKTUBU

Nimet Arzik

Ayın davetli

Ayın dâveti, resmen protokol dışı, gayr-i resmî, son derece protokol içiydi. Çankayada, CHP'nin sürüm-lü milletvekillerinden Suphi Baykamın basına verdiği davetti bu, basına!

Hiç olmazsa bu hafta «hafifliklere» sapalım: İzin var mı Akbaba?

Fikret Otyam: «Bir büyük reklam firmam olsa, angaje edeceğim üç kişi var: Aşık İhsanî, Kasım Gülek, Suphi Baykam!»

İşte o Suphi Baykam veriyordu daveti, doğuştan reklamcı!

Bir salon, büyük büyük büyük... Mobilyalar yeni yeni yeni...

Salonun o köşesinde bu köşesinde, yeni berberden çıkmış «puf» hanım başları... Belli, hepsi de başcağızlarını uzatmış, gündüzleyn perukacıya, genç milletvekilinin şikâyetler içinde davetine icabet etmek için...

Salon o kadar büyüktü ki, kimse kimseden rahatsız olmuyordu.

Hanımlar «yünlüydü» nedense... İki cinstendi. Hariciyeciler hanımları, basın mensuplarının eşleri. Basın mensuplarının eşleri, kapalı dö piyesler, örme robları tercih etmişlerdi. Hariciyecilerin eşleri, son derece «harime» dâlan dekolterilerle, gözleri şaşıl原因yorlardı. Üstelik arkalarında da, dış politikamız kadar gevşek fiyonglar vardı... Kuyruklu fiyonglar!

Büfede gösteriş de gözetilmişti: Salatalar, salatalar, salatalar... Çerkes tavuğu... Bir et... Öyle «küs süti eksik» olmyan büfelerden değildi hani... Ama ortam o kadar gösterişliydi ki, son derece zengin görünüyordu büfe... İyi «vitricidir» yakışıklı milletvekili, iyi vitricidir, dedik ya...

İller Bankasında mimar olan eşi, salonu çatıya, simülkübücek dönüşle dönen bir merdivenle bağlamıştı. Çatı katı yatak katıydı. 3 yatak odası, bir ufak oturma odası, hol... Eski eşyaları buraya tanzime kullanmıştılar ev sahipleri...

Salonun merdiveni, tirbuşonu tirbuşonu amma, ev sahibesi, Mutahhara Baykamın elbisesi, dümdüz, mavile eflâton arası bir çuvalamaydı... Renk, esmerliğine tam yaraşıyor mu bilemem. Ama biçim, ipinceliğini iyi kılıfıyordu. Davetin en sık hanımı, Akşamın Ankara mümessilinin eşi Bahriye Soysaldı...

Siyah yünlü, yakası siyah krep saten, siyah krep saten zırlı bir tayyör giymişti. Baş, ölçülü biçimde «üflekti», sandre sarışınığında!

Misafirlerin en çok konuşanı, dostum Şemsi Kuseyriydi: Hayatın Ankara mümessili... Suphi Baykam, yani ev sahibi, şimdidekî hiçbir seçimi kaybetmediğini işaret ediyor «selâmlık kâhkahaları» atarak.. (Acele etmesin, daha gençtir, eder!)

Dâvetin atraksiyon merkezi, etrafında nice ve nice gürültü yapılan küçük ressam Bedri Baykamdı. İçi kauçuk, üstü kilim, Suphi Baykama hayatın görüldüğü gibi yumuşak bir divanda, dâvetlileri seyrediyordu. Arada bir «müftechir» peder: «Öğlum» diyordu «falanca amcaya selâm verdin mi, falanca amcanın elini sıkın mı?» Bu manager-baba hali dâvetlilerin çoğunu görünüşte rikkate getiriyordu. Küçük oğlanın yanında kız kardeşi de vardı. Amma o ressam değildi, etrafında politik çatışmalar olmamıştı, onun için o ancak «Altıncı sınıfa giden evin kıızıydı»... Daha mutluydu bence!

— Hediyeelik bunlar, hediyeelik!..

İçki... Kim ne isterse vardı. Sosyal adaletçilerin çoğu gene viskiyi tercih etmişlerdi. Alçak kompradorlar!.. Onlar da viski içiyorlardı bu dar-ı dünyada, hazmedilecek şey miydi bu!.. Alçak kompradorar!

Dâvet ikilere kadar sürdü...

Son kalan dâvetliler, «açık hava gömneli» taraçadan, ayaklarının altındaki pırıl pırıl Ankaraya baktılar...

Ankara pırıldıyordu, herhalde mutluluktan: Muhalefet milletvekillerinin bazılarının nice rahat yaşadığını görmekten mutlu, sosyalist arkadaşlarımızın çektikleri viskilerden mest, kendisi uyurken, bunca

«uyanığın» kendisini beklediğinden mutlu!.. Mutlu olmasın da n'etsindi Ankara?...

Tatlı bir tehdit mektubu

Ben okurlarımın hepsini seviyorum. Bakan olarak övmediğimi bile okur olarak seviyorum... Onlardan beni sevmiyenler var. Üzüliyorum desem: Yalan... Bazen tatlı bir mektupcağız almak isterim, onlardan... Geliyor ama onlardan değil: Şeylerden!

Son mektup ta tatlım... Bir tehdit mektubu:

«Hükümet ne yapağını biliyor. Sizin gibileri yok edecek!»

Özet bu... İmza mı?.. Bilmece,

bulmaca diye Akbabaya koy ve hiç korkma: Çözene bir milyon lira vadet... Yooook, aman Akbabacığım vadetme!.. Vallahi milyonu duyunca sırta sırta kendi kendisini teslim eder!

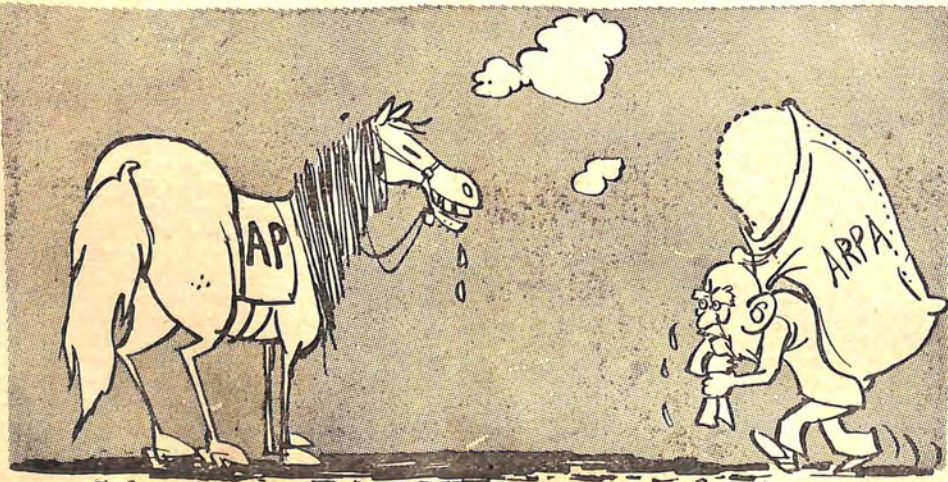
a) «Hükümet yaptığını biliyor-muş!» Bakın buna çok sevindim, her aklı başında vatandaş gibi...

b) «Bizim gibileri yok etmeğe gelince»... Benim gibiler de kim ki?.. Hayallerim yıkıldı: Ben kendimi «tek» sanyordum. «Gibilerim» var-mış!

«Yok etmeğe gelince»... Ay, yazık, bu son hükümet azıcık geç kalmış. Öbür hükümetler bizleri çoktaaan yoketmiş... Yaaa!

Nimet ARZIK

İnönü: «AP'ye yardım edeceğiz» dedi... — Gazeteler —

— Atın ölümü arpadan olsun!

AÇIK ARTTIRMA

Burhan Esen

BİZİM valide, bayramlar da her elini öpüşümde: — Oğlum, derdi, bir baş ol da... istersen soğanın başı ol!..

Beşeri hayattan, talihsiz doktor Alp Reel gibi, bitkisel hayata geçmeye niyetli olmadığımın, gözlerimi dört açarak, kenarda köşede unutulmuş bir başkanlık kollamaya başlamıştım. Nihayet günün birinde, Çocuk Esirgeme Kurumu başkanlığı sandalyesine, bütün azametimle oturmuştum. Göreve başlar başlamaz, zile basıp kâtipi çağırttım:

— Aylığın kaç lira, senin?

— 750... Elbise, ayakkabı, evin mutfak masrafı da kuruma ait. Hanım doğum yaparsa — ki, her sene benim yüzümü kara çıkartmaz — ikibin lira da doğum ikramiyesi.

— Afiyet, şeker olsun.. Benim elime ne geçecek aydan aya?

— Genel merkezden birer teşekkür mektubu. Geceyi gündüze katarak çalışırsanız tabii...

Sizin anlıyacağınız çıkarlı, maaşlı, ödenekli başkanlıkları bizim memleket sever, fedakâar, kahramaaaaan ileri gelenlerimiz ellerine geçirmişlerdi. Kala kala bize de, ekmeği yanından çocukları esirgemek kalıyordu. Kâtip:

— Pekiy, dedim, bu yavruları nasıl esirgeriz, biz?

— Balo yaparak.

— Anlamadım..

— Sık sık yapmamız gerekiyor. Cumhuriyet bayramı mı geldi? Kurum yararına bir balo. Çocuk bayramı mı var? Baloda biz en öndeyiz. Yılbaşı gecesi mi kutlanacak? Balooo!..

Meğer bizim kurumun kapısına «Balo düzenleme derneği» diye tabelâ assalar daha yerinde bir iş yapmış olacaktıymış. Ben de baloda giyilebilecek nitelikte elbise yoktu. Borç harç siyah renkte bir elbise diktirdim. Kolalı beyaz gömlekler, papiyon kiravatlar satın aldım. İlk baloya büyük heyecanla hazırlanıyordum. Halkevi salonunu kiralamıştık. Kızıl derililere benzeyen sesler çıkarmakta usta olan bir de cazla anlaşıma yapılmıştı. Hepsine avuçlar dolusu paralar saçıyorduk. Kâtipi sıkıştırmağa başlamıştım:

— Oğlum, bu kadar parayı bilelet satmakla nasıl çıkarırız? Yetimlerini esirgeyelim derken, zavallıları üzerlerindeki çuldan da etmeyelim, sakın?

— Merak etme, başkanım, diyordu. Korkmayın. Açık artırmada hepsini geriye alırız.

— Ne açık artırması yahu? Bedestende tellâlık mı yapacağız?

— Bilet satışı ile, cazdaki da-

Komünizme açık kapı bırakılmayacak.. — Gazeteler —

Komünist — Parmağım içerde bulunsun, yeter!

vulcunun kirası bile çıkmaz. Asıl para artırmada. Geçen sene bir kavunu ortaya çıkardık, tam 5 bin liraya yükseldi. Bu sefer karpuz çıkacak açık artırmaya. Bizde halk, iş inada binmedi mi hayır kurumlarına zırnık vermez. Yılda iki liralık aidatını ödemeyen üyeler, açık artırmadaki on lira değerindeki bir eşyaya ikibin lira vermekten çekinmezler.

Salona, caza, sair masraflar için 10 bin lira harcamıştık. Balo davetiyelerinin satışından ancak 7 bin lira elimize geçmişti. Şimdiden üç bin lira içerdeydik. Bütün ümitlerimiz on kiloluk karpuz azmanında idi. Karpuzu eğilip eğilip öpüyor, sırtını sıvazlıyordum:

— Gözünü seveyim karpuz, bize değilse bile köprü altında yatan, kaldırımlarda tüneyen aç yavrulara acı... Mahcup etme bizi...

Balo bütün gözalcılığı, gürültü patırtısı ile başlamıştı. Kolu na damını alan salondan içeriye giriyordu. İçki, su gibi akıyordu. Mezeler, çerezler masaların üzerinden yerlere taşıyordu. Caz coşmuş, çaldıkça, pistteki çiftler uzaya çıkan uydular gibi fırl fırl dönüyorlardı. Balonun en güzel çehreleri, en şakarak kahkahaları, en güzel boyanmış dudakları etrafımda kümelennmişti. İşin içinde, parasız tarafından da olsa, bir de «başkanlık» bulununca, böyle yerlerde sükse yaratmaya yetiyordu. Bir ara, resmi görevimi hatırlayarak, nutuk atmaya başlıyordum:

— Köprü altlarındaaaaa, kaldırımlar üzerinde yatan yavrular... Tasasız uyuşun artık... Buradaki topluluk sizlerin mutluluğunuz

için çalışmaktadır..

Sonra, elimdeki viski kadehini dibine kadar gırtlığa boşaltarak, sarışın bir huri ile piste fırlıyordum. Bir ara, salonun epeyce boşalmış olduğunu farkettim. Dans ettiğim bayanın saatine gözüm ilişti: Eyvah, gece yarısını geçiyordu. Salondaki kocaman saatin tokmağı biri vurunca, iri karpuz kafama fırlatılmış sandım. Cazı hemen susturup, kocaman karpuzu omuzladım. Salon süratle boşalmakta devam ediyordu. Ben karpuzla sahneye çıkıp da:

— Kurum yararına bu karpuzu açık artırmaya çıkarıyorum: Ben-den bin lira.. Var mı artıran... dediğim zaman, içerde ancak 20—30 kişi kalmıştı. Onlar da artırma lâfını duyar duymaz, yangın sinyali verilmiş gibi, kendilerini çıkış kapılarına zor attılar. Bir ara kâtipi hatırladım. Baloyu, balodaki karpuz satışını teklif eden kâtip ortalıkta görünmüyordu.

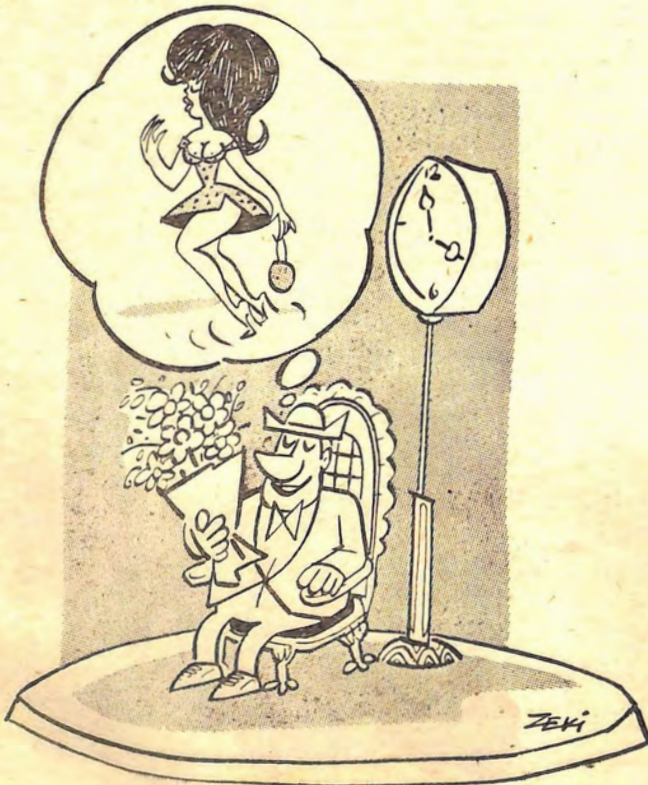
— Kâtiiip, kurumu da, beni de, esirgenecek yavruları da mahvettin. Neredeysen çık ortaya... diye olanca gücüm ile, bağırıyordum. Kâtip, arka tarafta uyumakta olduğu sandalyeden başını kaldırmış, şaşkın şaşkın etrafına bakınıyordu:

— Kalk, ulan dedim, açık artırma başladı. Ben bin lira verdim. Binbir de de şu senin gibi içi geçmiş şahane karpuzla sahip ol!..

Böyle diyerek iri karpuzu kap-tığım gibi kafasına fırlattım...

Bir haftalık başkanlık bana bin, kuruma iki bin liraya mal olmuştu. Esirgememiz gereken çocuklara gelince... Onları biz değil, Allah esirgesindi...

Burhan ESEN

Yazısız

PAZARTESİ

Hazine!

Sayın İnönü, Köy Enstitülerinin yirmialtıncı kuruluş yıldönümünde:

«Köy enstitüleri ile Türkiye'nin en büyük hazinesi, köy hazinesi keşfedilmişti» diyor.

Güzel söz... Ama, bu hazinelerin baş işleticilerinden Hasan Ali Yücel, Ulus yazarlığından kovulmuştu, değil mi?

Ve köy enstitülerine ilk retuşu yapan rahmetli Reşat Şemsettin de, Cumhuriyet Halk Partisinin Milli Eğitim Bakanı olmuştu, değil mi?

Sayın İnönü, Köy Enstitüleri kapandıktan sonra mı onların birer hazine olduğunu öğrendi dersiniz?

Ah Paşam, bunu da öğrenmekte geç kaldınız!

SALI

Yürüyüş

Gençlerimizden bir topluluk, Dean Rusk aleyhine bir yürüyüşe kalkmışlar Ankara'da...

Dean Rusk kim?.. Amerika Dışişleri Bakanı. Ankara'da işi ne?.. Cento toplantısında bulunmaya gelmiş. Yani müttefikimiz, dostumuz, misafirimiz. Bu kaba yürüyüşten bir gün önce ne olmuştu? Onu da hatırlarsınız: Dostumuz ve müttefikimiz Amerika, hava gücümüze 21 tane son model, yeni uçak vermişti...

Ne diyelim bu gençlere?.. Deli mi? Cahil mi? Sapık mı?

Hiçbirini demeye kalbimiz ve kalemimiz varmaz: Hepsi üniversiteli...

Onlara verilecek tek ceza var: Mahkemeye değil, birkaç ay kızıl cennetin sefasını sürmek için Moskova'ya yürütmek!

ÇARŞAMBA

Ne işe yarar?

Dünya gazetesinde okuduk: Prens Philip'in Birleşik devletlere yaptığı ziyaret üzerine Amerikalılar «Bu Prens Philip ne işe yarar?» diye soruyorlarmış...

Biraz ayıp olacak ama büyük saygılarımızla bir tane-sini söyleyelim: İngiltere kraliyet ailesine bu kadar çocuk getiren bir yakışıklı damada «Ne iş yapar?» diye sorulur mu?

PERŞEMBE

Ekmek!

Gazetelerde köşe tutmuş fıkra yazarlarını hayretle okuyoruz: Her suç mutlu azınlığın. Her şikâyet A.P. de Her fenalık Amerika'da...

Tükürük mü?.. Misafir denizcilerin suratına!

Küfür mü?.. Müttefikimiz Amerika'ya!

Hakaret mi?.. Başbakan Süleyman Demirel'e!

Allah rızası için bir tek kalem de insafa gelip, bu yıl bize yirmi milyon kilo mısır, üçyüz milyon kilo buğday verecek olan Amerika'ya teşekkür etmiyor.

Şunun onda birini, yüzde birini Sovyet Rusya verseydi, mutlaka o günkü fıkralar sıyah mürekkeple değil, altın yaldızla basılırdı.

Şükürler olsun ki veremez: Kendi açlarını doyurmak için o da Amerika'nın kapısını çalıyor!

CUMA

Sağ, sol

Ekrem Alican, bir Y.T.P. toplantısında sağ, sol akımlardan şikâyet etmiş.

Bir yazar soruyor: — Sağsız, solsuz demokrasi olur mu?

Hakkı var, olmaz. Ama bizde sağ, kapkara irticadır. Sol da, kıpkızıl komünizm.

Demokrasinin böylesine karınımız tok, ziyade olsun!

CUMARTESİ

Korkmasın!

Cebinde beşbin lira bulunan Faik Lim adında yetmiş sekizlik bir ihtiyar hafızasını kaybetmiş...

Aman, talihine şükretsin, ya hafızasını kaybedeceğine beşbin lirasını kaybetseydi?

Cebinde bu para oldukça, gazetede resmini gören kimbilir kaç dost, kaç akraba, şefkatle, muhabbetle kollarını açıp ona koşacaktır!

PAZAR

Sakal

Size, pazarı bir fıkra ile neşelendireyim.

Nasreddin Hocaya sormuşlar:

— Geceleri, sakalını yorganın altına mı koyarsın, üstüne mi?

— Vallahi farkında değilim, demiş hoca, bu gece bakayım da, yarın söylerim...

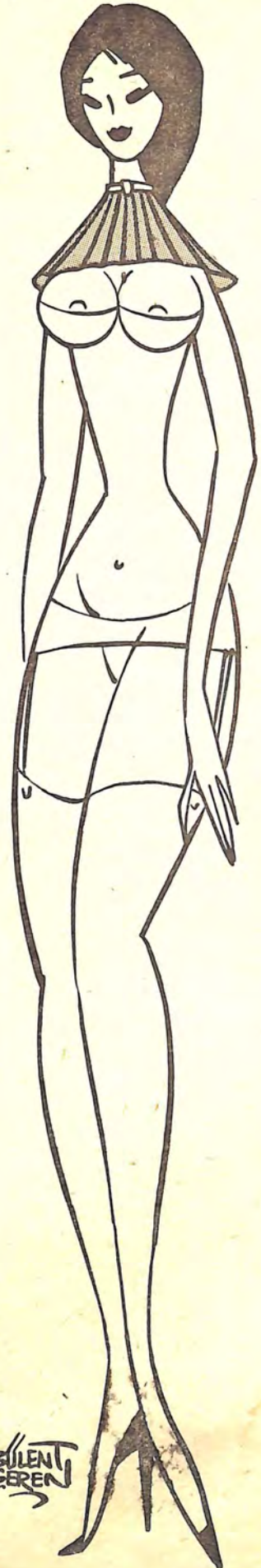
Gece yatağa girince, önce yorganın üstüne koymuş sakalını.. Nafile, rahat değil.

Yorganın altına sokmuş.. Yine nafile, yine rahat değil!

Bir üstüne, bir altına.. Bir altına, bir üstüne, sabahı uykusuz karşılaşmış!

Ne dersiniz? Hocanın sakalı gibi sizlerin de uykunuzu kaçırın şeyler yok mu?.. Sağınıza yatmak, solunuza yatmak gibi!

Etekler gittikçe kısalıyor...

Son moda!

— Abıa, sizi telefımdan istiyorlar!..

BÜLENT
EREN

DAĞLARIN HAVASI

MANZUM ROMAN

— Haydarpaşa garında —

— 1 —

Trenin kalkışına daha on dakika var,
Vagonlardan uzatmış başlarını yolcular,
Bakıyorlar arkada kalacak olanlara,
«Tez geliriz» diyorlar gözleri dolanlara.
Haydarpaşa garında nöbet bekliyor gurbet,
Gurbet ölüm gibidir, herkese gelir nöbet.
Genç bir köylü şaşırmış, vagonunu arıyor,
Bir yüzbaşı göğsünde karısını sarıyor,
Gazeteciler sarmış mebusların safını,
Kadınlar paylaşıyor vagonların rafını..
Bir hoca yolculara bakıyor alık alık..
Birden bir deniz gibi çalkandı kalabalık,
Kıvrak, şen bir kahkaha bir ok gibi sivrildi,
Bir anda bütün başlar o tarafa çevrildi:
Üç hanım bir genç kızın etrafını almışlar,
Çapkın edalarıyla lâkırdıya dalmışlar.
— Hâlâ inanmıyorum senin gideceğine,
Orada bir gün bile rahat edeceğine..
— İsteseydin buraya gelemez miydi baban?
— Ben ona gelme dedim..

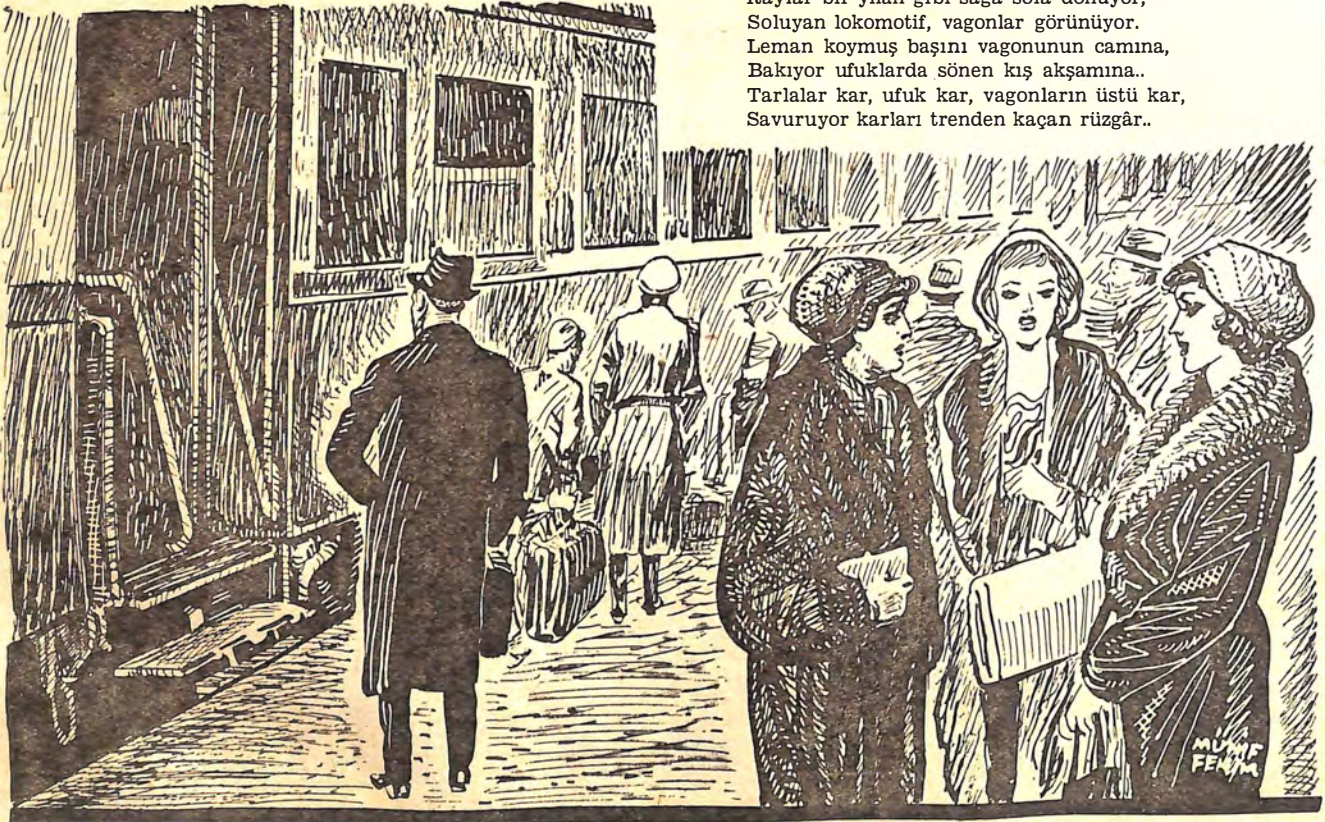
— Vallâ delisin Leman.

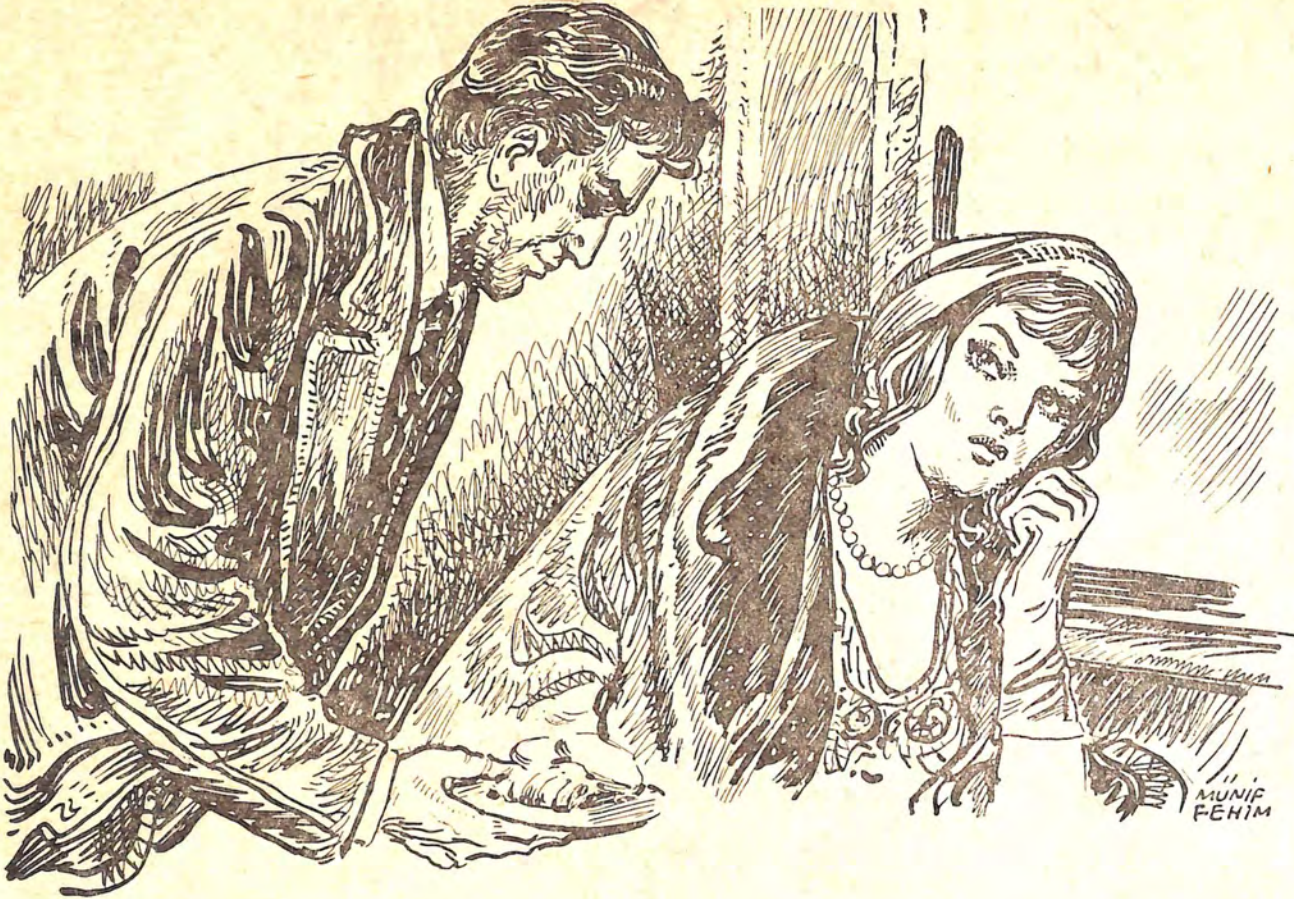
— Belâni bulacaksın sen araya araya,
Yüzbin lira verseler gitmezdim Ankara'ya..
— Durun kuzum, kızmayın, biraz beni dinleyin,
Sonra da isterseniz yine delisin deyin..
Bilirsiniz ne kadar severim sinemayı,
Çılgın bir filme bakıp heyecandan yanmayı,
Akarken maceralar birbirinin peşinde,
Kaybederim kendimi ben filmin gidişinde..

İçimde deliliğin çılgın rüyası doğar,
İşte bugün önümde böyle bir serüven var.
Bu yolculuk, bu tren, Anadolu, Ankara,
Fırlatılmış gibiyim ben şimdiden rüzgâra;
Bir rüzgâr ki durmuyor, şiddeti kesilmiyor,
Bugün gideceğimi annem bile bilmiyor.
Ne kadar şaşıracak beni görünce babam..
— Leman, senin aklının tahtası değil tamam!
— Lemancık Ankara'da yaşayabilir mi hiç?
Sal dö dans yok, kafe yok, yollar pis, evler kerpiç,
Ankara cehennemdir monden bir genç kız için.
— Leman, bu deliliğe niçin lüzum var, niçin?
— Dostlarım, emin olun; tamamen haklısınız
Fakat rica ederim, unutmayın yalnız
Oraya gidiyorum bir filme gider gibi,
Hem öyle bir film ki başlarken biter gibi.
— Ankara'da hemen hiç durmayacaksınız demek?
— Bunu anlamak için değmez düşünceye pek.
İkinci kampananın çınladı çelik sesi,
Herkes susup dinledi bu delik delik sesi..
Trenin kalkmasına beş dakika var daha,
Beş dakikadan sonra gar girecek günaha:
Gurbet camdan yapılmış gönülleri taşıyor,
Bir uzun facianın ilk perdesi başlıyor.
Son bakışlar, son veda, son buseler, sarışlar;
«Mektup yaz», «Çok kalma dön» diye son yalvarışlar..
Gözleri bulutlanan, dudakları titriyen,
Son koşuş, son kampana, son düdük..
Kalktı tren!

— 2 —

Tıkırdıyor trenin rayda tekerlekleri,
Devrilerek geçiyor telgraf direkleri
Raylar bir yılan gibi sağa sola dönüyor,
Soluyan lokomotif, vagonlar görünüyor.
Leman koymuş başını vagonunun camına,
Bakıyor ufuklarda sönen kış akşamına..
Tarlalar kar, ufuk kar, vagonların üstü kar,
Savuruyor karları trenden kaçan rüzgâr..

— Söğüş istemez misin küçük hemşire hanım?
Hiçbir şeyler yemedin, acıkmadın mı canım?
Lema'nın ağır ağır çevrildi güzel başı
Ne garip bir adamdı bu vagon arkadaşı!
Vagonda yalnızdılar Haydarpaşa'danberi
Bir an bile Leman'a bakmamıştı gözleri.
Bir kitabın üstünde gözlerini yormuştu,
Şimdi de birdenbire bu soruyu sormuştu.
Acaba kim vermişti ona bu cesareti?
Leman'ın öfkesinden dudakları titredi:

— Efendim; zannedersem sizi tanımıyorum!
— Tanıyıp tanımamak lâzım değil ki yavrum,
İkram etmek istedim vagon arkadaşşıma..
— Doğrusu hiç böyle şey gelmemişti başıma;
Hangi hakla benimle konuşuyorsunuz siz?
Hiçbir salonda bana takdim edilmediniz.
— Haklısın küçük hanım, fakat ben şaşmam buna,
Girmedim hayatımda cicili bir salona,
— Belli!

— Evet girmedim...

— Rica ederim yeter.

Leman ağlıyacaktı cevap alsaydı eğer.
Pencerenin yanında somurtarak oturdu,
Sinirli elleriyle soğuk camlara vurdu.
Öteki aldırmaııp Leman'ın hiddetine,
Yemeğini bitirip kitaba daldı yine.
Soluyor kesik kesik lokomotifin sesi
İndi bir bulut gibi beyaz bir kış gecesi.
Bir anda vagonlarda bütün lâmbalar yandı,
Hat boyunda akan kar sarı renge boyandı.
Sarı, parlak karlara kıvılcımlar düşüyor,
Leman şimdi köşede kedi gibi üşüyor.
Kesik tıkırtılarla geçti böyle bir zaman,
Bu devamlı ninniden canı sıkılan Leman
Baktı o kitabını durmadan okuyana:
Kuvvetli gövdesiyle yaslanmış biraz yana,
Satırlara saplanmış bir ok gibi bakışı,
Esmer, geniş alnında saçlarının akışı,

Büyük kırmızı ağzı, kalın, kıvrık çenesi,
Kocaman ellerinin demirden mengenesi
Leman'ın hiddetini biraz yumuşatıyor,
Genç kıza bir kahraman hayali yaşıyor.
Ayaklarında çizme, bol ceket meşinden,
Yiğitlikler koşuyor bu adamın peşinden.
Onun dinç duruşunda bir karlı dağ hali var,
Yüksek karlı dağların sert, haşın melâli var..
Leman geçti kendinden, bu karlı dağa daldı
Bulutlanan gözleri ufaldıkça ufaldı.
Karlı bir dağ başında uyudu yavaş yavaş..
— Üşüyecek zavallı küçük hanım arkadaş!
Genç adam birdenbire kimildandı yerinden,
Bol meşin ceketini çıkarıp üzerinden
Kocaman elleriyle örttü güzel genç kıızı;
Açıldı yavaş yavaş genç kızın gülden ağzı,
Rüyasında o uzak karlı dağlara güldü,
Saçı meşin ceketin üzerine döküldü...

Sanki koşan trenle koştu zaman: Saat on,
Uyuyan taze kızın hazzıyla doldu vagon.
Genç adam köşesinde sindi bütün bütüne,
Git gide daldı kızın inip kalkan göğsüne..
Dışarda kar yağıyor, çoğalıyor, artıyor,
Rüzgâr camlara karı avuç avuç atıyor,
Beyaz atlara binmiş beyaz bir ordu gibi
Treni kovalıyor dağlardan kopan tipi..
Dağlardan kopan tipi son bir hamleyle taşı,
Trene yaklaşıyor.. yaklaşıyor.. yaklaştı.
Benziyor lokomotif, haykırıp dört yanına
Bozulmuş bir ordunun yenik kumandanına!
Çöktü beyaz karanlık, kar son darbeyi vurdu,
Tekerlekler gömüldü, tren sarsıldı durdu.
Fırladı bir hamlede köşesinden genç adam,
Demirden elleriyle açıldı buz tutan cam .
Rüzgâr delikanlının dağıttı saçlarını,
Tipi çaldı alnına buzlu kırbaçlarını!

(Devamı var)

Yağmur mevsiminde:

— Soyunun çocuklar, banyo saati!

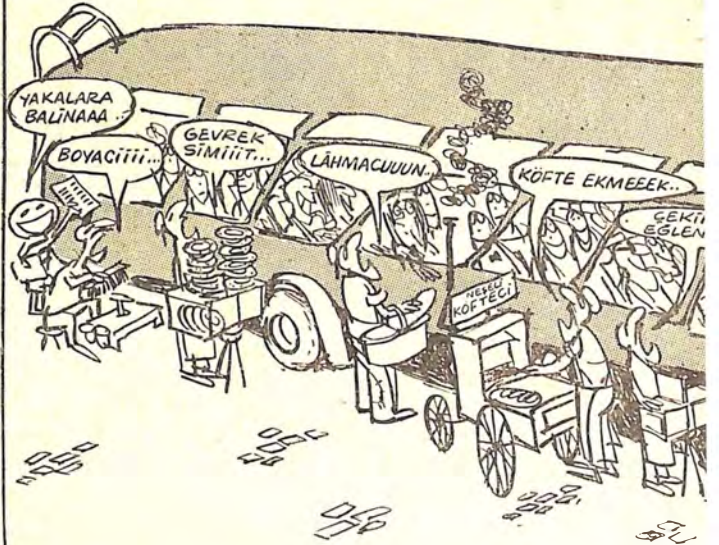
TURİST
mevsimi açıldı!

TURİST
DÖVİZ
GETİRİR!

OTOSTOPÇULAR

RİZ KENDİMİZİ ZOK GETİRDİK!

TURİSTLER - BİR DE TÜRKİYE'DE İŞSİZLİK

İyi terzi

Genç terzi, şehrin en büyük moda mağazalarının bulunduğu caddede bir dükkân kiralamıştı. Bir gazeteci arkadaşına yerini göstermeğe giderken yolda bir dükkânın üzerindeki şu tabelâ dikkat nazarını çekti:

«Şehrin en iyi terzi»

Biraz daha ilerleyince tabelâsında «Dünyanın en iyi terzi» yazılı bir yer daha görünce gazeteci sordu:

— Dükkânının üzerine ne yazdıracaksın?

Terzi şu karşılığı verdi:

— Bu caddenin en iyi terzi!

Kuzu ziyafeti

Zengin bir kuzu ziyafetine davet ettiği bir şaire takıldı:

— Bakıyorum, sanki babası seni fena halde toslamış gibi kuzuyu öyle paramparça ediyor-sun ki...

Şair, sözünü kesti:

— Sen de sanki annesi seni emzirmiş gibi acıyorsun ona!..

Telefonla tedavi

Erol, tanıdığı bir doktora telefon etti:

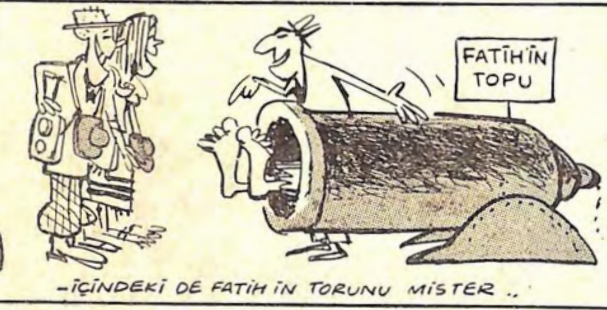
— Doktor bey, öksürdükçe fenalaşıyorum, ne yapayım?..

Çok meşgul olan doktor hemen karşılık verdi:

— Öksürme!

— Dün gece sabaha kaç
— Kız, sus... Nişanlım

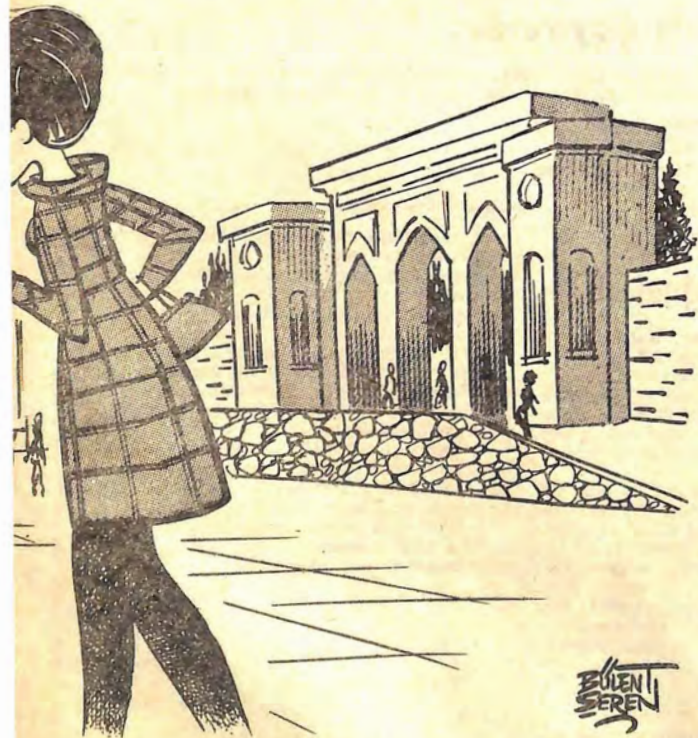
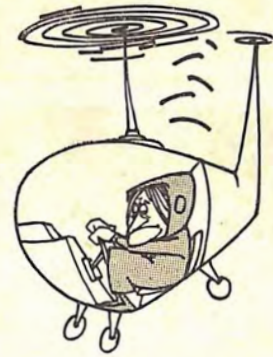

YORLAR!

-GENE NE VARSA BİZİM YERLİ TURİST-
TE VAR, MİSTER!..

Öğrencilerin okul dışı yaşayışları kontrol edilecek. — Gazeteler —

Merdivende aşk

Dünyanın birçok yerlerini gezmiş bir gazeteci, bir kadın mevlisinde:

— Pasifikte bir ada gezdik, ora halkının, geniş bir merdiveni sevmeye tahsis ettiklerini gördüm.

Dinleyenlerden güzel bir kadın dayanamadı:

— Ooo dedi. Herhalde çok yorucu bir şey olacak!..

Maalesef..

İki genç kız arasında:
— Dün pazar Timuçinle gezmeye gittiğin öyle mi?

— Evet..

— İyi tahammül etmişsin..

— Maalesef.. Çok aptal!..

Çılgın gibi

Genç adam, flört ettiği kıza:
— Sizi bir çılgın gibi seviyorum..

Kızın suratı asıldı:

— O halde mazur görün aşkınız pek ciddi telâkki edemiyeceğim!

Ayna

Şapkacı dükkânında, başına şapka geçiren müşteri şapkanın başına iyi oturmadığını görünce tezgâhtara sorar:

— Yahu burada ayna yok mu?

Tezgâhtar ellerini oğuşturur:

— Ah, beyefendi, aynamız vardı ama, mağaza sahibi satışa kesat veriyor diye kaldırdı!..

— Eyvah, annem!

Bir mayıs günü Çırpıcı Çayırında:

Şimdi bütün dünyayı saran yeni dansları, eski günlerde kendilerine «Kabakçı arap» denilenler, hem: «Dinga da dinga!» diye çalar, hem de en modern figürlerle oynarlardı... Sahiden tarih tekrardan ibaretmiş!

**Kabakçılar — Bizim hanım haram yemez,
Hamama gider, bohça çalar!
Dinga da dinga.. Dinga da dinga!..**

— Senin gözlerin kızarmış Nermin; ağladın mı yoksa?

— Biliyorsun ya bugün kandil; annem akhına geldi de.. Zavallı kadına bir mevlid de okutamadık.

— Üzülmeye yavrucuğum. Ben Perşembe akşamları birkaç Fatiha okuyorum ya, o da o demektir.

— Bu kadarı yetmez ki.. Hadi canım kocacığım, seninle annemin mezarına gidelim. Gerçi sen kaynananı sevmezdin ama!..

— Amma yaptın ha Nermin!.. Ben onu değil; rahmetli nedense o beni sevmezdi. Ama sana yemin ederim ki o muhterem kadına karşı kalbim daima hürmet ve minnetle doludur. Kalk giyin de mezarına gidelim.

Necib Bey, gerçekten de kaynanasıyla geçinememişti. Doğrusunu söylemek gerekirse o bunun için elinden ne gelirse yapmış; fakat rahmetli Fazilet hanımın bir türlü gözüne ve gönlüne girememişti. Mesela epeyi bir para harcar, bir hediye satın alıp getirir, âdeta içi titretmesine kaynanasına uzatırdı. Fazilet hanım, ona teşekkür ederken bile bir yolunu bulur, adamcağızı acı acı iğnelerdi:

— A evlâdım, iyi etmişsin, hoş etmişsin; masrafa girip almışsın ama, sağ olasin, rengini hiç de zevkle seçememişsin. Bu rengi şim-

SEÇİLMİŞ HİKÂYE :

Kaynananın iğneleri

di aşçılar, hizmetçiler geliyor. Rahmetli annen sağ olsaydı böyle mi giyinirdi?..

Fazilet hanımın gözüne girmek için bir aralık rakıyı bırakmıştı. Gel gör ki, kaynana, bu sefer de damadının esrar içmekte olmasından şüphelenmişti. Hasılı yaşlı kadın; her sözüyle, her hareketi ile mutlaka damadının iğnelerdi.

Bununla beraber Necib bey, o gün «O muhterem kadına karşı kalbim hürmet ve minnetle doludur» derken hiç yalan söylememişti ve çok samimiydi; çünkü artık onun bitip tükenmiyen iğnelerine tahammülünün artık tamamen taşıdığı, icabında bu yüzden evini barkını yıkmaya karar verdiği bir sırada Fazilet hanım, birden hastalamp ölmüş; böylelikle damadının gönlünü hürmet ve minnetle doldurmuştu.

Nermin, annesinin mezarında epeyce ağlamıştı. Toprağına su döktürdü. Bir demet çiçek koydu. Sonra kocasına döndü:

— Haydi Necib, dedi. Şimdi de sen şu-

raya, mezarın kenarına otur; annemin ruhu için birkaç dua okuyuver.

Necib bey, pardesüsünün eteklerini topladı; mezarın kenarına oturdu. Bütün iyi niyetiyle tam bildiği bir iki duayı okumağa başlayacaktı ki, birden alt tarafına batan ve şiddetli bir acı veren dikenlerin, âdeta gözünden yaş fışkırtan ıstırapı ile, kendini ayakta buldu. Kaynanasının mezarında biten birkaç hatırı sayılır deve diken, kaba etlerine adamakıllı saplanmıştı.

Nermin, o sırada biraz ilerideki akrabalarının mezarlarına gittiği için, bunu görmemişti. Necib bey, mezarın üstüne doğru eğildi; dargın ve küskün, kaşlarını çatarak:

— Aşkolsun valide hanım; diye sitem etti. Yine mi yaranamadık? Beni burada da mı iğnelemekte devam edeceksin?..

Re. - Nun.

Çare

İki arkadaş arasında:

— Kızıma günde tam altı saat piyano çaldırıyorum.

— Altı saat çok değil mi yahu? Sonra piyanodan soğutursun.

— Ah inşallah; benim de bütün maksadım bu zaten.

— Günah be... Herif can çekiyor işte!

Kısa etek modasından sonra:

— Ben de sizin modaya uydum!

Meşhurlar! Güldürüyor!

Kadın ve aşk üzerine

Anahtar!..

VALLEDEBRAQUE Asilzadesi, Haçlı Seferine çıkmadan önce, son derece güzel ve genç karısı Yolanda'nın sadakatini emniyet altına almak için bir bekâret kemeri yaptırmıştı.

Ayrılış anı gelince, aklıyan karısını son bir defa daha kollarının arasına alan Asilzade, daha sonra, faziletli Brameuse Beyine dönmüş,

— «Dostum...» demişti, «Sonsuz sadakatinize güvenerek, eşimin bekâret kemeri anahtarını size teslim ediyorum... Şayet dört sene içerisinde dönmezsem, Yolanda'yı serbest bırakıp yeni bir izdivaç yapmasına müsaade ediniz.»

Valledebraque, önünde saygıyla eğilen Brameuse Beyine, bekâret kemerinin anahtarını teslim ettikten sonra atına binmiş, maiyetiyle beraber şatodan ayrılmıştı.

Valledebraque ile adamları vadiye henüz varmışlardı ki, şatodan, bir atının yaklaştığını gördüler. Gelen Brameuse Beyi idi... Bir yandan dört nala sürüyor, diğer yandan da,

— «Valledebraque, bekle!.. Bekle bir dakika!» diye avazı çıktığı kadar bağıyordu.

Atını hemen durduran Valledebraque, merakla,

— «Ne var?.. Ne oldu?..» diye sorunca

Nefes nefese kalan Brameuse Beyi şöyle cevap vermişti:

— Bana yanlış anahtar vermişsiniz!

Diplomatlar ve kadınlar!

BİR gün Talleyrand ile Madam Stael oturmuş konuşuyorlardı. Bir ara Talleyrand gülerek, Madam Stael'e döner,

— Biliyor musunuz Madam, der, umumiyetle kadınlar diplomatlara benzer!.. Meselâ, bir diplomat «evet» dediği zaman aslında «belki» demek istiyordur. «Belki» demesi ise, «hayır» anlamına gelir. «Hayır» diyen bir diplomat ise, diplomat değildir.

Buna karşılık, bir kadının «hayır» demesi «belki» anlamına, «belki» demesi ise «evet» anlamına gelir. «Evet» diyen bir kadın ise, kadın değildir!

Ya, göğüsleri?

BİR gün XV Lui'nin huzuruna çıkan Bouret, Veliâhtın nişanlısı Marie Antoinettes'in geldiğini haber verir.

— «Nasıl beğendiniz mi?..» diye sorar XV Lui hemen.

— «Evet, Haşmetmaab.. Kendileri hakikaten çok güzel...» diye cevap verir Bouret.

— Ya, göğüsleri?

— Aman, Haşmetmaabım!.. Oraya bakmağa cüret edebilir miyim hiç?

XV Lui bir kahkaha attıktan sonra,

— Siz, der, hakikaten çok safmıssınız... Göğüslerine bakmadan bir kadın hakkında nasıl hüküm verebiliyorsunuz?

Ne zamandan beri?

HER fırsatta övünerek, beş yüzden fazla çocuğun babası olduğunu söyleyen Alexander Dumas, bir gün geç vakit evinin kapısını çalar. O saatte herkes uykuda olduğundan kimse cevap vermez önce. Bunun üzerine ünlü yazar, «güm güm» yumruklamaya başlar kapıyı. Neden sonra içerden ayak sesleri duyulur ve uşağın karısı, üzerinde incecek bir gecelik olduğu halde kapıyı açar.

Dumas:

— «Nerdesiniz yahu?..» diye çıkışır. «İnsan, kapıda bu kadar bekletilir mi hiç?»

— «Affedersiniz efendim...» diye özür dileyen kadın, «Hamileyim de, ondan biraz geciktim...» der.

— «Haa, o zaman iş değişir...» diye sesini yumuşatan Dumas sorar, «Ne zamandan beri?..»

Uşağın karısı ezile büzüle cevap verir:

— ... On dakikadan!..

BALAYININ en güzel günlerini yaşıyorlardı. Küçük apartman yepyeni eşyalarla döşenmişti. Yerde kıpkırmızı halılar, pencerelerde sırma püsküllü perdeler vardı. Gelin, salıncaklı sandalyeye oturmuş, ayaklarını da pembe bir buluta dayamıştı. Pırıltil bir kimonaya bürünmüş olan genç kadın, pırıltili hayallere dalmıştı. Grönland, Tasmanya ve Bulucistan ahalisini, Kid Mc Garry'le evlenmesi hakkında neler söylediklerini düşünüyordu. Hoş bu da okadar mühim değildi ya. Şu dünyada kocasının karşısında dört saat — hayır hayır — dört raund dayanacak orta siklet boksör yoktur. Ve üç haftadır Kid onundu. Bir boksörün yumruğunun sarsamadığı Kid'i hafif bir tebessümüyle nakavt ediveriyordu.

Biz sevdiğimiz zaman, 'Aşk'ın öbür adı 'Fedakarlık ve feragat'dır. Ama bu, karşılıklı komşuları alâkadar eden bir şeyse o zaman, 'Küstahlık ve kendini beğenme' mânasına gelir.

Gelin, ayak ayak üstüne atarak, tavandaki kartonpier aşk melekelerine baktı. «Sevgilim... Canım şeftali istiyor...»

Sanki Cleopatra, Antuan'dan Roma'yı sık bir çiçek kutusuna koyarak, kendisine getirmesini istiyordu.

Kid Mc Garry, ayağa kalkarak, ceketini ve şapkasını giydi. Ciddi, çevik, romantik ve iyi traş olmuş bir gençti o.

Sanki İngilterede doğuşmek için yeni bir kontrol imzalıyormuş gibi bir tavırla, sakın sakın, «Pekâlâ,» diye cevap verdi. «Gidip sana bir şeftali getireyim.»

Gelin mırıldadı. «Sakın geç kalma. Yaramaz çocuğum yanımda olmayınca kendimi çok yalnız hissediyorum. Şeftali olgun olsun.»

Birbirlerini senelerce görmeyecek bir çifte yakışacak kadar uzun bir vedalaşmadan sonra, Kid, aşağıya inerek sokağa çıktı.

Kaldırımında bir an tereddütle durarak etrafına bakındı. Bunda çok haklıydı. Bahar henüz gelmişti. Bu soğuk sokaklarda ve dükkânlarda ancak yaz güneşinin sıcak öpücükleriyle olgunlaşan o nefis meyveyi bulabileceğini hiç sanmıyordu.

Köşedeki İtalyan manavın önünde durarak, ince kâğıtlara sarılı portakallara, adamın iyice parlatıldığı elmalara ve güneş düşkünün solgun muzlara küçümser gibi baktı.

Kid, «Şifkaların âşığı Dante'nin diyle, «Şeftali var mı, şeftali?» diye sordu.

Manav, içini çekti. «Ah, nerede... Şeftalinin çıkmasına daha aylar var... Ama portakallarım çok güzel. Portakal ister misiniz?»

Kid, dudaklarını bükerek yoluna devam etti. Arkadaşı ve hayranı Justus O'Callahan'ın lokantasına gitti. O'Callahan, oradaydı. Peynirleri çalan farelerin nereden çıktığını anlamaya çalışıyordu.

Kid ona, «Mesele basit,» dedi. «Bizimkinin canı şeftali istiyor... Eğer şeftalin varsa bunu hemen bana ver, Cal. Hele birden fazla bulursan çok daha memnun olurum.»

O'Callahan, elini salladı. «Lokantam senin sayılır, Kid. Ama şeftali yok. Daha mevsimi gelmedi şeftalinin... Doğrusu aradığını Broadway'deki kibar lokantalarda da bulabileceğini sanmıyorum. Yazık... Bir kadının canı bir şey istedi mi, artık katıyen başka meyva yemez... Saat de çok geç oldu. O birinci sınıf meyvacılar da çoktan kapanmıştı... Fakat karın eğer portakal isterse, şurada bir sandık var...»

«Teşekkür ederim, Cal. Ama karım şeftali istedi. Onun için mücadele ediyoruz bu sefer... Başka yerlere bakayım bari.»

Kid, West-Side avenüden ilerlerken, vakit gece yarısına yaklaşıyor-

Şeftali

— Çeviren: Gönül SUVEREN —

du. Sadece bir iki dükkân açtı. Sorduğu adamlar, ona bu mevsimde şeftali bulunmayacağını katı bir şekilde söylediler.

Fakat gelin, apartmanda emin ve mesut bir tavırla bekliyordu. Kocasını gibi boks şampiyonu bir şeftalicik bulamaz mıydı hiç? Kid, mevsimleri, burçları ve almanakları aşip, sevgili karıcığı için bir meyva koparamaz mıydı?

O sırada Kid'in gözü ışıklı bir vitrine takılmıştı. Burasını tabiatın en sihirli renkleri süslemekteydi. Işık birdenbire söndü. Kid, ileri atılarak, dükkânın kapısını kitlemek olan adamı kolundan tuttu. Ağır ağır, «Şeftali var mı?» diye sordu.

«Hayır, efendim. Bana şeftali ancak bir iki ay sonra gelir... Aradığınızı da nerede bulacağınızı bilmiyorum... Tabii hususî surette yetiştirilmiş ve getirilmiş şeftaliler

olabilir... Ama onlar da nerededir? Bu hususta bir fikrim yok. Maamafih lüks oteller veya böyle fazla para harcayan yerlere bir baksanız... Portakal ister misiniz? Bunlar çok nefistir. Daha bugün geldi...»

Kid, bir an düşünceli düşünceli köşede durdu. Sonra da karanlık bir yan sokaktaki bir binaya doğru ilerledi. İki yeşil lâmbanın aydınlatığı merdivenlerden çabucak çıkarak, camlı kapılardan içeri girdi. Karakoldu burası. Genç adam, nöbetçi memura, «Komiser burada mı?» diye sordu.

Aynı anda, komiser arka odadan çıktı. Sivil giyinmişti. Düşünceli bir hali vardı. «O,» diye güldü. «Merhaba Kid. Senin balayı seyahatinde olduğunu sanıyordum.»

«Dün döndüm. Ben artık mesuliyetlerini bilen bir vatandaşım. Olup bitenlerle de alâkadar oluyo-

rum... Bu gece Denver Dick'in kumarhanesini basmak ister misin, Bob?»

Komiser eliyle bıyığını düzeltti. «Denver'in kumarhanesi kapanalı bir ay oldu.»

Kid başını salladı. «Evet. Rafferty onu bastıktan sonra Kirk üçüncü sokaktan attı. Onun üzerine Denver de bu civarda, senin bölgede bir yer açtı. Kumarhanesi eskisinden daha büyük. Ben kumarın aleyhindeyim. Oraya girmek ister misin?»

Komiser homurdandı. «Benim bölgemde ha? Bundan emin misin, Kid?... Bana yardım edersen hakikaten çok memnun olurum... Sen kumarhaneye girebilir misin? Bu işi nasıl yapacağız?»

Kid, güldü. «Bir iki balta darbesiyle. Kapılara henüz çelik levha geçirilmedi. On adama ihtiyacın olacak, Bob... Beni kumarhaneye almıyorlar. Denver bana düşman. Diğer baskına benim sebep olduğumu sanıyor... Halbuki benim bununla bir alâkam yoktu... Neyse... Çabuk olmalısın, Bob. Eve dönmem lazım. Kumarhane buradan üç blok ilerde.»

On dakika sonra, komiser ve on iki adam, rehberlerinin peşi sıra karanlık ve ciddi halli bir hanın holüne giriyorlardı. Gündüz çok iş çevriliyordu o binada.

Kid, usulca fısıldadı. «Üçüncü kat... Arka taraf. Ben yol göstereceğim.»

Baltalı iki memur, genç adamın gösterdiği kapının önünde durdu.

Komiser, tereddütle, «Ortalık da çok sessiz,» diye mırıldandı. «Burasının kumarhane olduğundan emin misin?»

Kid, başını salladı. «Kapıyı kırın. Ben mesuliyeti üzerine alıyorum.»

Baltalar, kapıya indi. Yarılan tahtaların arasından dışarıya bir ışık seli aktı âdeta. Kapı kırılır kırılmaz, polisler ellerinde tabancalar içeri daldılar.

Büyük salon, batılı olan Denver Dick'in zevkine göre döşenmişti. Fazla renkli, fazla göz alıcı bir yerdi burası. Salona dizilmiş olan masaların etrafı bir hayli kalabalıktı. İçerideki elli kadar kumarbaz, postaları kırtarmak için polislerin üzerine atıldılar. Sivil memurlar, tabancalarının kabzalarını sağa sallamak zorunda kaldılar. Kumarbazların çoğu kaçtı.

O gece Denver Dick de kumarhanesine şeref vermişti. Polislerin üzerine atılanların başında da o vardı. Fakat adam Kid'i görünce işi şahsiyete döktü. 'Ağır siklet' sınıfından olduğu için büyük bir neşeye kendisinden daha ufak tefek olan düşmanına saldırdı. Birbirlerinin kollarında, merdivenlerden yuvarlandılar. Sahanlıkta birbirlerinden ayrılarak, ayağa fırladılar. İşte o zaman yirmi bin dolar zarara gireceğini düşünerek, iyice heyecanlanan yüz kilo ağırlığındaki bir sportmenin pençesindeyken Kid'in işine pek paramıyan yumrukları yardımına yetişti.

Kid, düşmanını nakavt ettikten sonra, telaşla merdivenlerden çıktı. Kumar salonunu geçerek, arkadaki kemerli kapıdan büyükçe bir odaya daldı. Buraya, up uzun bir sofa hazırlanmıştı. Kristal ve billûrlar pırıl pırıl parlıyordu. Sofraya, spora meraklı beylerin hoşlandığı bütün yiyeceklerden de konulmuştu. Bu da Denver Dick'in fikriydi tabii.

Yere kadar uzanan dantel masa örtüsünün altından kırk beş numara bir rügan ayakbağı çıkmıştı. Kid, bunu yakaladığı gibi çıktı. Şimdi karşısında, beyaz ceketli, rengi de korkundan beyaza yaklaşıp, zenci bir garson vardı.

Kid, «Buraya sen mi bakıyorsun?» diye sordu.

«Öyle efendim... Bizi yine mi bastılar?»

Yazısız

— «Galiba... Beni dinle. Burada şeftali var mı? Yoksa, o zaman buna teknik nakavt derler.»

— «Bu akşam oyun başladığı zaman üç düzine şeftali vardı, efendim. Ama galiba beyler hepsini yediler. Eğer güzel bir portakal isterseniz hemen bulurum!»

Kid, ciddi ciddi emretti. «Bana hemen şeftali bul. Bu gece biri daha portakaldan bahsederse, hiç dinlemem dişlerini dökerim.»

Denver Dick'in lüks kumarhanesine yapılan baskın sonunda Kid'in eline bir tek şeftali geçti. Nasıl oluyorsa bu sporcu beylerin dişlerinden kurtulmuştu. Kid, şeftaliyi cebine koyarak, hemen aşağıya indi. Polislerin, kamyonetlere doldurdıkları kumarbazlara bakmadı bile. Hızla evinin yolunu tuttu.

Neşe içersindeydi. Karısı ondan bir şey istemiş, o da bunu bulmuştu... Evet, karısının istediği sadece bir şeftaliydi ama, Şubat'ta yağın karın hâlâ kalkmamış olduğu bu soğuk şehirde, o yaz meyvasını bulmak pek de kolay bir iş değildi.

Genç kadın, bir şeftali istemişti. Kid'in karısıydı o. Cebindeki şeftali delikanlının elini ısıtıyordu âdeta Delikanlı, meyva düşüp de kaybolacak diye, bunu sıkıca yakalamıştı.

Yarı yolda Kid, nöbetçi eczane-ye de uğradı. Gözlüklü eczacıya, «Şu kaburgalarım bir bak, dostum.» dedi. «Acaba kırıldılar mı? Biraz evvel, bir iki basamak merdivenden yuvarlandım da.»

Eczacı, onu çabucak muayene etti. «Hayır. Kaburgaların kırılmamış... Ama sen bir iki basamaklık bir merdivenden değil, Flatrion binasının tepesinden yuvarlanmışsın sanırım.»

Kid, güldü. «Olur a... Sen bana elbise fırçası ver bakalım.»

Genç gelin, pembe abajurlu lâmbanın gül renkli gölgesinde bekliyordu. Kim demişti mucize olmaz diye? Küçük bir şey — meselâ bir çiçek — bir nar, a, evet, bir şeftali istediği takdirde kocası onun arzusunu yerine getirmek için çırpınıyordu.

İşte şimdi Kid, sandalyesinin yanında duruyordu. Boksör uzanarak, şeftaliyi karısının eline koydu.

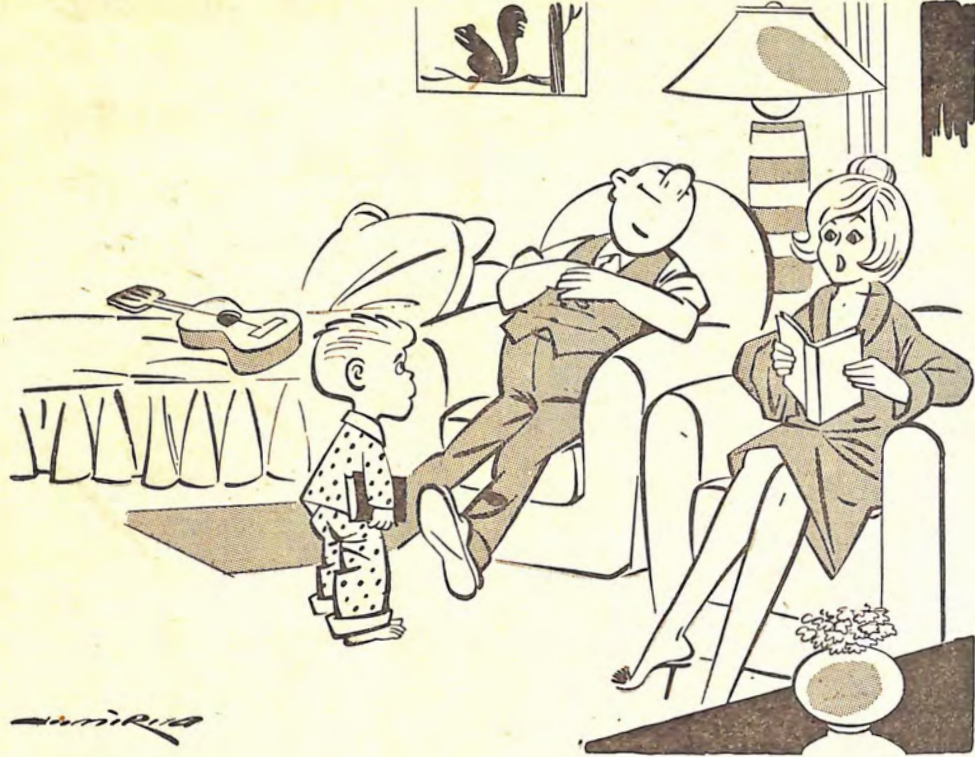
Genç kadın, sevgiyle, «Yaramaz çocuk.» diye gülmüştü. «Şeftali mi getirdin? Biliyor musun canım şimdi portakal istiyor.»

Gelinler böyledir işte...

O. Henry'den:
Gönül Suveren

Kadınlar ve erkekler

Eğer erkekler, kadınların boş zamanlarını nasıl geçirdiklerini bilselerdi onlarla asla evlenmezlerdi diyordu Oscar Wilde...

— Yazık, yazık.. Sen daha beş kere beş ne eder bilmiyorsun... Herkesin çocuğu Toto'da 13 biliyor!..

Güller ve dikenler

- * Çok yaşamak için yavaş yaşamak şarttır.
- * Neşeli bir bakış, bir kap yemeği ziyafet haline sokar.
- * Aşk kızamığa benzer, insanın başına ne kadar geç gelirse o derece tehlikelidir.
- * Ne kadar yaşarsan yaşa, ilk yirmi yıl hayatının en uzun yarısıdır.
- * Aşk ile alay ediyor gibi görünen kadın gece karanlığında korktukları vakit şarkı söyleyen çocuklara benzer.

Pijama

Genç kız onsekiz yaşına basmıştı. Artık tek başına gezmeye gidiyordu. Bir gece, tam sokağa çıkacağı sırada annesine seslendi:
— Anneciğim, bana bu gece için kürk mantonu ödünç verir misin?..
Annesi, gülmüseyerek yanına geldi:
— Tabii kızım, tabii, hem bana sormaya ne lüzum var?
— Nerede olduğunu bilmiyorum da..

Kürk

Tezgâhtar, orta yaşlı, fakat çok boyalı, cilveli kadına ne istediğini sordu. Kadın kırtarak:
— Çok sık ve sağlam bir erkek pijaması istiyorum!..
Kurt tezgâhtar, kadına gayet zarif bir pijama çıkardı ve:
— İşte, dedi, istediğiniz gibi son moda bir pijama. Eminim ki boy-lesini şimdiye kadar hiçbir erkeğin üzerinde görmediniz!..

Piyano

Karı, koca kısa bir seyahate çıkıyorlardı. İstasyona geldikleri zaman karısını kendisine ait beş valiz dolusu giyacak getirildiğini farkedene kadar:
— Keşke piyanoyu alıp getirseydin!

Dedi. Kadının kaşları çatıldı:
— Alayın sırası değil şimdi..
Koca, hazin bir sesle:
— Alay etmiyorum hanım, dedi. Tren biletlerini piyanonun üstünde bırakmıştım da...

Merhamet

Garson biraz evvel biftek getirdiği artist müşterisinin göz-yaşı öktüğünü görünce yanına gitti:
— Affedersiniz, niye ağlıyorsunuz efendim?
Tanınmış artist önündeki bifteği gösterdi:
— Bunu yumuşatmaya çalışıyorum!

KALENDER NİYAZI

Çizen: BURHAN

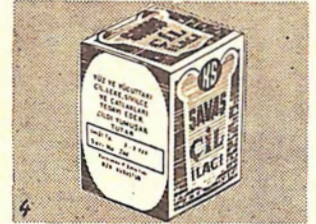

FAZLA KİLOMETRE
VE
EMNİYETİ
PIRELLI
SAĞLAR

PIRELLI
TÜRK-PIRELLI TİCARET A.Ş.

Gençler l. Ergenlikleriniz için
artık duymayın acı huzurunuz-
da onları yok eder
«**SAVAŞ ÇİL İLÂCI**»

(İlâncılık: 3024—84)

AKBABA

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50 Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıl-
lığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla
gönderilecek abonelerden uçak mas-
rafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi,

No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

İLÂN FİYATI: Kapak içi, santimi

20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına

uymayı taahhüt etmiştir.

Fiatı : 100 kuruştur.

(AK—86)

BEKLENEN KİTAP :

**BİZİM
YOKUŞ**

YUSUF ZİYA ORTAÇ

YAKINDA
ÇIKIYOR

(AK—87)

PEŞİNATSIZ
100 LIRA TAKSİTLE
BUZDOLABI
SABRİ ACARSOY MAĞAZALARINDA
Tophane, Boğazkesen C. 155 - 174 - 175 — Tel: 49 18 76

(Yıldız: 513—85)

Kitap meraklılarına fırsat

Yeni yıl münasebetiyle kitapseverlere bir cemile olmak üze-
re yalnız bir ay müddetle aşağıda adları yazılı kitaplar, üzerlerin-
deki fiyattan % 50 indirimli olarak gönderilecektir.

Aşağıdaki listeden istenilen kitapların hizaları işaretlenerek
adresimize gönderildiği anda, kitapları % 50 tenzilâtla ödemeli
olarak gönderilir.

ADRES: İTİMAT KİTABEVİ

Narlıbahçe sokak No. 19

Posta kutusu 1283 — İstanbul

Kör Şeytan	(Roman)	500
Karadul	»	500
Şüphe	»	500
Gölgeli Yollar	»	500
Kanlı Eldiven	»	500
Milyoner Kızlar	»	500
Vahşi Gelin	»	500
Gel Evlenelim	»	500
Göç	»	500
Portreler	(Edebi biyografi)	750
İsmet İnönü	»	500
Gün doğmadan	(Yusuf Ziya Ortaç)	500
Tracy'nin Kapları	(W. Saroyan)	300
Gönülden Sesler	(Şiir O. Seyfi)	750
Bir Rüzgâr Esti	(Şiir Y. Z. Ortaç)	500
Kervan	(Şiir O. Seyfi)	500

(AK—88)

CEYMİS BONT

003½

ÇİZEN

BÜLENT EREREN

7

VİRAJLAR DA GİNA LOLLOBRIGIDA'NIN KIVIRIMLARI GİBİ... İNSANIN BASINI DÖNDÜRÜYOR!

BU KRİTİK DURUMDA BİLE, İŞİN DALGASINDA BONT!

SIKI DUR, SAFRA'YI ATIYORUM!

110 KLM. HIZLA GİDEN KAMYONUN ANİDEN FREN YAPMASIYLA CEYMİS HIZINI ALAMAZ...

İŞTE, BİZ ADAMI BÖYLE MADARA EDERİZ!

OLUR, YİNE GÖRÜŞÜRÜZ MADARA!

SAHTİ DUVAR!

SOĞUKTAN DONAN GÖL!

AKSİNE KAMYONUN ÜSTÜ DE KAYGAN MI KAYGAN!

YOLUNA DEVAM EDEN KAMYON

KARA YOLU

CEYMİSİN GÖLE DÜŞTÜĞÜ YER

CEYMİSİN KAYDIĞI YÖN

CEYMİS BONT DONMUS GÖLÜN ÜSTÜNDE KAYMAYA BAŞLAR.

CEYMİS DURUP TOPARLANACAĞINA, SON SÜRAT KAYMASINA DEVAM EDER.

VARDIR BİR BİLDİĞİ YİNE...

ŞU İLÂN TABELASIYLA YOLU KAPTAYIM HELE!...

İLÂNIN HASARA UĞRAMASINA RAĞMEN MANASI AÇIKÇA ANLAŞILIYOR.

BASKA KOYACAK YER BULAMAMISLAR MI BE!... KALDIR ŞUNU YUNUS!

CEYMİSİN GÖZÜ, LEVHA DA AÇTIĞI DELİKTEN!...

DONA KARŞI EN İYİ ÇARE

ŞİMDİ NE OLACAĞINI OKUYUCULARIMIZIN SAKMASINA RAĞMEN, AŞAĞIDA DURUMU GÖSTERİYORUZ!...

KAMYON YAKLAŞMAKTA DİR

KARŞI SAHİLDE

AL BAKALIM, BENİM EN İYİ ŞAREM BU!...

DURUMU İZLEYEN MAC MADARA, ÇABUCAK KAMYONUN ARKASINA GEÇER..

003½ UN SAKLI BULUNDUĞU SEMSTİYE!

NERDE ÖBÜRÜ? ÇOK UZAĞA GİDEMEZ!

BONT'UN HAKKI VAR, AMA ŞİMDİLİK!...

DONA KARŞI EN İYİ ÇARE

VAY CAMINA! HERİF ARKA KAPIDAN KAÇIYOR!

NE SANDIN YA? BİR KAPI KAPANIRSA BAŞKA BİRİ AÇILIR!

KAMYONUN ARKASINDAKİ BÜYÜK KAPININ GERİYE DOĞRU AÇILMASIYLA, MAC MADARANIN SPOR BİR ARABAYLA FIRLAMASI BİR OLUR!

GİZLİ KAPAKLI İŞ BUNA DENİR İŞTE!...

AKLIM BAŞIM-DAN UÇACAĞINA SAÇLARIM UÇSUN!

FİYAKASI BOZULUNCA, HEP BÖYLE ALT-DAN ALIR BONT!

MOTOR GÜRÜLTÜSÜ ÜZERİNE, CEYMİS KAMYONUN ARKASINA KOŞAR HEMEN...

TAM O SIRADA ÇIKAN KUVVETLİ RÜZGAR CEYMİS'E PARLAK BİR FİKİR VERİR!

HAFTAYA: PENCEREDEN KAR GE-LİYOR -ARKAMA BAK-TIM, YAR GELİYOR!

Müthiş bir adamdı bu Kavanoz Basri. Her gün binlerce lira vurur, ama yine de on parasız kalırdı. Ben onun bu haline çok şaşardım. Tutumlu bir insan olsa onun için milyonerlik hiçti. Ama hep parasızdı. O kadar parasızdı ki, bir gece pansiyonda ikimiz de aç kalmıştık. Gece yarısından sonra,

— Haydi gidiyoruz... dedi.
Çok soğuk bir kış gecesi sokağa çıktık. Lüks bir otelin kapısı önünde beklemeye başladık. Soğuktan titriyorek,

— Ne yapacağız burada? dedim.
— Şimdi görürsün... dedi.

Biraz sonra otelin kapısından iki kadınla bir adam çıktı. Sağa doğru biraz yürüdüler. Orda bekleyen özel arabalarına bineceklerdi. Elimden tutup beni de çekti. Sokak lambasından uzaklaşıp karanlık bir yere gelince adama yanaştı. Soygunculuk mu yapacak diye korku içindeydim. Ben de hemen arkasındaydım. Şapkasını yüzüne doğru eğdikten sonra adama ince bir sesle,

— Beyfendi, dedi, çok affederseniz, sizi rahatsız ediyorum... Bişey arzetmek istiyorum müsaade eder-seniz...

İyice incelediği sesi titriyordu, neredyse ağlıyacaktı sanki...
Adam,

— Buyrun evlâdım... dedi.
«Buyrun evlâdım» diyen adam, bidden çok, çok daha gençti.
— Biz iki üniversite öğrencisiyiz efendim... Çok affederseniz, öyle utanyorum ki... Bende para vardı, düşürmüşüm... Pendik'te oturuyorum... Son vapur da kaçtı. Acaba bize otele kalmamız için bu gece, biraz para verebilir misiniz?

Adam elini cebine attı, cüzdanı çıkardı. Bana öyle geldi ki, Basri cüzdanı kapıp kaçacak... Böyle bişey yapsa, kolundan tutup yakalayacaktım. Adamın verdiği parayı aldı, teşekkür etti. Ordan uzaklaştık. Bir iki adım girdi, can.

— Ulan kazık kadar üniversite öğrencisi olur mu? dedim.

— Neye karanlıkta sokuldum herife? Neye şapkeyi yüzüne kapadım... Ama herif «Buyrun evlâdım» deyince, tamam yutturduk enayiye dedim...

Ellinde elli lirahık tutuyordu. Bir den aklına bişey gelmiş gibi adamın arkasından,

— Beyfendi... diye seslenerek koştu.

Otomobile binmek üzere olan adam durdu. Parayı az buldu da daha istiyecek sanarak ben de arkasından gittim. Yine o ağlamaklı titreş sesle,

— Beyfendi, biz size bu borcunuzu ödeyeceğiz, lütfen kartınızı verir misiniz?

Adam çıkardı kartını verdi. Arabaya bindi. Araba gitti...

— Ulan Allah belânı versin... Herifin babası yaşındasın da, kendini öğrenci yaptın ha...

— Kendi üstünde deneme yapıyorum oğlum...

Bize elli lirayı veren adamın çıktığı otelin pavyonuna girdik.

— Basri, dedim, sen istesen yine bu pavyona girer, bir numara çevirir, on para vermeden de çıkar-dın... Hattâ istesen üste para da alırdın. Böyle olduğu halde neden öğrencim diye şu adamın acımasını sömürdün?

Yıyıp içiyorduk.

— Ben değişiklikten çok hoşlanırım, dedi, her sefer aynı numaraları yapmak istemem de ondan... Yeniliğe bayılırım. Bu akşamktı yeni bir numaraydı.

— Ya ne yaptın? Herifin elli papeli kesmedin mi?

— Ne münasebet? Biz adama iyilik yapmanın zevkini tattırdık. Sokakta kalmış iki parasız üniversiteli gence iyilik yapmak az şey midir? Adamın kalbi rahat şimdi, iyilik yaptım diye... Bu kadar büyük zevk elli liraya satın alınabilir mi? Biz aslında az aldık heriften, elli değil beşyüz lira alsak yine azdı...

— Pekî, her namussuzluğunu anlıyorum da, sonradan herifin arkasından gidip de, beyfendi borcunuzu ödeyeceğiz diye neden adamın kartını aldın...

— Ben birisine iyilik yaptım mı tam yapmalıyım. Adamın içine acaba beni kandırdılar mı diye hiç şüphe girmesin ki, bu gece bir iyilik ettim diye rahat bir vicdanla uyusun... Anladın mı? Şimdi bu namussuz herif belki beş yıl, öñne gelene bir geceyarısı iki yoksul üniversiteli gence yaptığı iyiliği anlatıp işin tadını çıkaracak... E, insaf ulan, bu kadar zevk elli liraya satın alınır mı? Benim adamdan daha alacağım var...

— Ne alacağı?

— Tabii... Ona verdiğimiz zevk en az bin lira eder... Herifin kartını aldım ki, bir punda getirip alacağımın geri kalanını da koparayım...

Sabaha kadar eğlendiğimiz pavyonda, o elli lirayı vermediğimiz gibi pavyondan çıkarken Basri'nin cebinde daha da para vardı. Bunu nereden, nasıl, ne zaman aldığını anlamadım.

Bir akşam üzeri pansiyondaydık, yine parasız kalmıştık. Doğrusu benim param vardı ama ondan saklıyordum. Ama o kendisinden sakladığını da biliyor, bana bunu hiç yüzlemiyordu. Paramı ondan saklamasam, bendekini de on para kalmamasıya tüketecekti. Ona hiç güvenim yoktu. Bunu kendisine söylediğim zaman,

— Senin asıl kendine güvenin yok, demisti, kendine güveni olan adam işte benim gibi olur. Ben paramı son meteliğine kadar har vurup harman savurur, ondan sonra ne yapacağımı düşünürüm. Kendine güveni olmayan insanlar para saklarlar.

Gerçekten de bir voli vurur, onu bitirip dibine darı ektikten sonra ancak yeniden ne iş yapacağını, kimin canını yakacağını düşünürdü.

Evet, bir akşam yine pansiyonda on parasız kalmıştık.

— Belki, ben biraz sonra gelirim... deyip çıktı.

Oturduğumuz evin damına çıkıp bütün boruları sökmüş, gidip satmış. Geldi. Az sonra, terslik bu ya, yağmur başlayınca tavanlar akmaya başladı. Yalnız saç oluklarını değil, evin musluk borularını da sökmüştü. Pansiyon sahibi kadın,

— Ah vire hangi namussuz yaptın? diye ağlayarak odamıza geldi.

Kadın gittikten sonra,

— Bu senin yaptığının hiçbir kıta-pta yeri yok, dedim, şu kadının evinde on para vermeden oturuyoruz, bir de üstelik evin borularını çalınır mı?

Madama para vermedikten başka Basri kadını bin türlü dolapla soyuyor, üste para alıyordu.

— Yahu, biz bu kadına az bile yapıyoruz... dedi.

Namussuzluğuna yine bir gerekçe bulmuştu herhalde...

— Neye? dedim.

— Neye olacak? Bunlar bizim düşmanlarımız değil mi?

Büyük bir şaşkınlıkla,

— Kim düşmanımız? dedim.

— Bu kadın... Rum değil mi bu? Yani Yunanlı... Ulan, bunlar bizim yurdumuzu istilâ etmediler mi? Ben altıyeni evinden borularını aşır-mışım... Az bile yaptım...

— Yahu, yurdumuzu istilâ eden bu kadın mı?

Bu gerekçesinin tutmadığını gör-rünce,

— İyi ama hristiyan... dedi.

— Ne olacak hristiyanca?

— Bunların ataları müslümanlara karşı haçlı savaşlarını yapma-saydı, biz şimdi büyütlük, zengilin...

— Ulan, sen müslüman mısın ki...

— Olsun, babam müslimandı ya... Uydurduğu gerekçelere bir çocuk gibi inanıyordum.

Onun için dalaverenin büyüğü kü-çüğü yoktu. Kadın satışından tutun, cepten para aşırması, kurşun boru hırsızlığından en büyük uluslararası dolandırıcılığa kadar hangi fırsat eline geçerse yapardı.

Cebinde birlerce lira varken, ya-zıhanesinde çalıştırdığı sekreter kız parasını bile vermezdi.

— Niçin böyle yapıyorsun Basri? deddiğim zaman,

— Vallahi kötülüğümden değil, ben antrenman yapıyorum kardeşim, şimdi bu kızın aylığını verir-sem huyum bozulur. Sonra namuslu olmaya alışırm. Ekzersiz yapmak için böyle yapıyorum ki her zaman formunda olayım...

Amatör bir namussuzdu. Zevk için kötülük yapar, sonra da yaptığı her kötülüğe, o kötülüğü daha yapmadan önce bir gerekçe uydurdu.

Üç ay evinde oturup para vermediği altmış yaşındaki pansiyoncu madamı bile bir gece parasız kalmıştı da, zanparalara satmaya kalkmıştı. Hiçbir şeyden haberi olmayan madam az kalsın tongaya basacaktı da, zorla önlüyebilmişim.

Bazı geceler sarhoş olunca bana zevkle maceralarını anlatırdı. Bunlardan birini hiç unutamıyorum. Bir zamanlar badanacılık yapıyor-muş.

— Senin badanacılıkla ne ilgin var? diye sordum.

— Badanacılık dümen... Soyaca-ğım evin girdisini çıktısını öğren-mek için en iyi dümen badanacılıktır...

— Onu da mı yaptın?

— Çok değil, birkaç kere... Bir yahudi tüccarın evini badanaya git-tim. Büyük bir apartıman... Evde genç bir yahudi kadını var, başka kimse yok... Kadın da nasıl güzel, eh işte o kadar olur...

— Yoksa kadını gözüne kestir-din mi?

— İyi bildin... Ama kadın hiç yüz vermiyor. Ne dedim, ne ettimse ol-muyor... Bilirsin kafama koyduğumu yaparım... Yatak odasını bada-na edeceğim sözde. Girdim yatak odasına... Ama ne yatak odası ya-hu... Kadın hiç yanımda durmuyor. İki kişilik yayla gibi bir karyola. Dışardaki kadına seslendim ki, gelip yatağı kaldırsın da, üstüne ki-reç damlasın... Kadın korkarak geldi. Anladım ki, elimi uzatsam ba-

ğırarak, bir rezillik olacak. Onun için uzakta duruyorum, türlü plânlar kuruyorum. O kadar korkmuş ki kadın «Bugün kalsın da siz ya-rın gelin. Yarın hizmetçim de ola-cak» dedi. «Sen beni ırz düşmanı bir haydut mu sandın... Sen çekil, ben kaldırıyorum yatağı» diye bağırarak bir namus gösterisi yaptıktan sonra, döşegin ucunu kaldırdım ki, bir de ne göreyim, döşegin altında bir bayrak...

— Ulan bu ne? Türk bayrağı ha? Vay namussuzlar...

Kadın şaşırdı.

— Ütülü dursun diye oraya koy-dum... dedi.

— Siz bu yatakta ne yapıyor-su-nuz?

Korku içinde,

— Yatıyoruz... dedi.

— Kiminle yatıyorsunuz?

— Kocamla...

— Kocanla ha? Kocanla yatınca burada ne yapıyorsunuz?

Kadın kıpkırmızı oldu.

Sen Allahın işine bak kardeşim, fırsatı ayağıma düşürdün. Ben artık durur muyum, barbar bağıırıyo-rum:

— Bayrak ne demek? Bayrak bu vatan demek... Yani siz her gece burada vatanın üstünde kocanla ş'apıyorsunuz ha... Bayrak ne de-mek... Bayrak hükümeti temsil eder. Yani siz burada her gece hü-kümetin üstünde kocanla ş'apıyo-runuz ha... Ulan bayrak ne demek? Bayrak en mukaddes bir şeydir. Demek siz en mukaddes şeyin üstünde her gece kocanla ş'apıyo-runuz ha... Vaaay... Bayrağa hakaret, mukaddese hakaret ha? Ben şimdi gidip karakola haber veriyorum... Kadın ağlamaya başladı. Sonrası belli tabii... Ama biz de bayrağı ol-duğu yerde unutmışuz.

— Ayıp, günah değil mi namus-lu, evli bir kadına bunu yapmak? dedim.

Hemen buna da bir gerekçe bul-muştum:

— O kadın namuslu olduğu için beni reddetmiyordu ki, badanacı parçası diye beni aşağı görüyordu da ondan razı olmuyordu. Ben işte buna kızdım...

Bu kadar alçak bir adamın bana kazık atmadığını sanmazsınız ta-bii... Gece elbiselerini karıştırır, paralarını alırdı. Oysa bu paraları da bana ya kendisi veriyor, ya da onun işlerini çevirerek kazanıyo-rum. Böyleyken yine de cebimdeki paraları çalırdı. Kendisinin söyle-diği gibi, bunu formu bozulmasın, antrenman olsun diye yapıyordu. Her nereye saklasam, ben uyurken arar bulur, paramı çalırdı. Ertesi gün sorunca da, almadım, diye ye-minler ederdi. En sonunda paramı çaldırmamanın yolunu buldum. Her gece yatmadan önce paramı sayar, komodinin üstüne koyardım. Para-yı açıkta bırakınca çalmazdı. Namusundan değil, açıkta duran pa-rayı almak hırsızlık şayılmağı için alamazdı. En sonunda öyle bul-naıldı ki bir gün bana,

— Ne olursun şu parayı ortaya koyma, çalamıyorum, bir yere sak-la da ordan alayım... diye yalvardı.

Bir gün ona, bunca suç işlediği halde nasıl olup da şimdiye kadar hiç yakalanmadığını sordum

(Devr 201 YAT)

Milletler Gülüyor

Puro

Trenin kompartmanında iki yolcu vardı: Biri kibar ve utanç tavrıyla bir erkek, öteki de orta yaşta görünen kasabalı bir kadın.

Bir saat beraber seyahat ettikten sonra adam cebinden metal bir kutu çıkardı. Açtı içinden bir Havana purosunu aldı, kâğıdını açtı. Parmakları arasında evirdi, çevirdi. Kokladı. Kibar bir tavırla kadına döndü:

— Puro içmem sizi rahatsız eder mi madam?

Kadın gülmüştü:

— Rica ederim beyefendi! Evimizdeymiş gibi hareket edebilirsiniz!

Adamın neşesi kaçmıştı:

— Ya... Demek evimdeki gibi diye tekrarladı ve purosunu cebine koydu...

Kur

Apartmanının önünden geçerken Jacques'a bir uğrayayım diye düşündü...

— Ve onu hemen kapının arkasında, önünde önlük elinde kocaman bir süpürgeyle buldu.

— Ne o ortalığı mı süpürüyor-sun? diye hayretle sordu.

— Tabii ya! Niçin şaştım? dedi Jacques. Kapıcı kadına aşık oldum, kur yapıyorum!...

Yazısız

İş

Adamın biri şantiyeden içeri girdi ve doğru müdürün yanına gitti.

— Efendim! dedi. Öyle bir iş arıyorum ki, hiçbir şey yapmadığım halde bana para versinler. Ben de ağızda puro başkalarının çalışmasını seyrederim! Böyle bir iş sizde var mıdır?...

— Böyle bir iş bizde var! dedi koltukta oturan şişman adam ama sizde şans yok. O mevkide ben bulunuyorum!...

— Bana elimden milyonlar geçiyor demişti.. Meğer bank-not matbaasında makinistmiş!

Aşık

Mösyö Dupont pencerenin önündeki koltuğa oturmuş geleni geçeni süzüyordu. Birden mutlakta yemek yapan karısına seslendi:

— Koş! Çabuk! Komşumuzun aşık olduğu kadın gidiyor!

Madam Dupont elindekileri büyük bir gürültüyle masaya bıraktı ve koştu sağa, sola baktı sonra:

— Nerde? diye sordu.

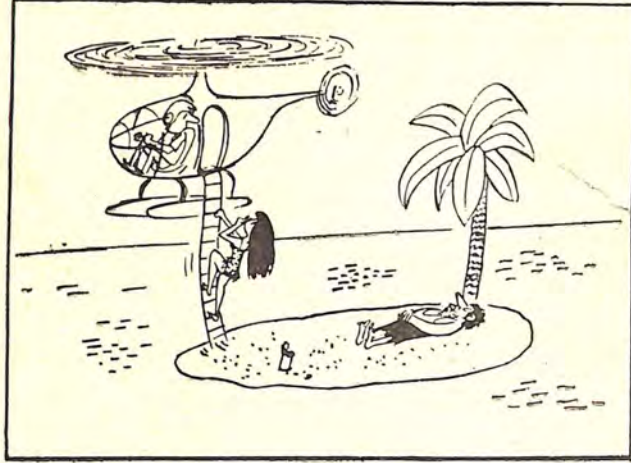
— Şurda, ekose mantolu!

— Sen çıldırdın mı? Onun karısı!

— Olabilir, dedi adam gülerek. Ben de başka bir şey demedim ki...

Titiz çöpçü!

Yazısız

Borç

Marius arkadaşı Olive'e Cannebière caddesinde rastlar.

— Olive bana beş frank borç versene, yarın öderim!

Ertesi gün tekrar karşılaştılar:

— Sana beş frank borçluyum.

— Evet!

— Beş frank daha ver de on olsun. Sana sonra yuvarlak hesap bir ödeme yaparım!

İki gün sonra Marius Olive'den gene yirmi frank borç istedi.

— Yarın otuz frangı toptan veririm dedi.

Bir hafta sonra yüz yüze geldiler. Marius hemen atıldı:

— Sana otuz frank borcum vardı!

— Hayır, kat'iyen!...

Hizmetçi

İsaac Lévy Schmutz Sentier caddesindeki bonmarşesini kapamak üzereydi. Karısı içeri yıldırdım gibi girdi.

— İsaac! İsaac diye bağırdı. Hizmetçi kız hamile!

— Vallahi Sarah bu mesele tamamen ona ait!

— Biraz da sana galiba İsaac! Çünkü senden olduğunu söylüyor!...

— Öyleyse Sarah bu mesele de beni ilgilendiriyor!

Madam Levy Schmutz kocasının bu lafı üzerine hıçkırığa, hıçkırığa ağızla başladı.

— İsaac! Pekî ben şimdi n'olucam!...

— Bu iş de sana ait bir mesele Sarah!...

Isık

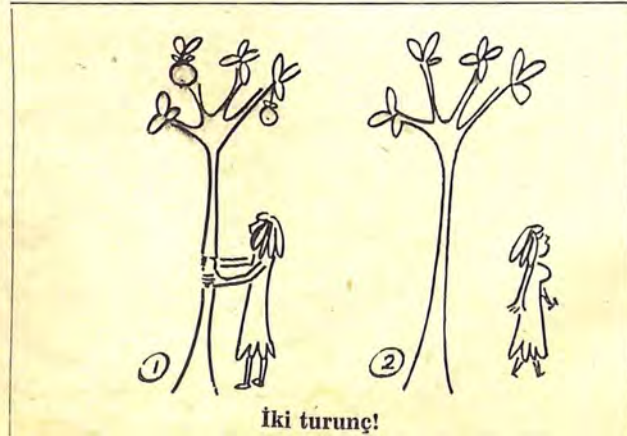
Adamın biri üzerinde mücevherci yazan dükkândan içeri girer. Vitrindeki bir yüzüğü işaret ederek sorar:

— Fiyatı nedir bunun?...

— 5000 frank!...

Müşteri bir ısıklık çalar, sonra bir başka mücevheri işaret edip sorar, tezgâhtar:

— Bunun için der, iki kere ısıklık çalabilirsiniz!...

İki turunc!

DÜNYA

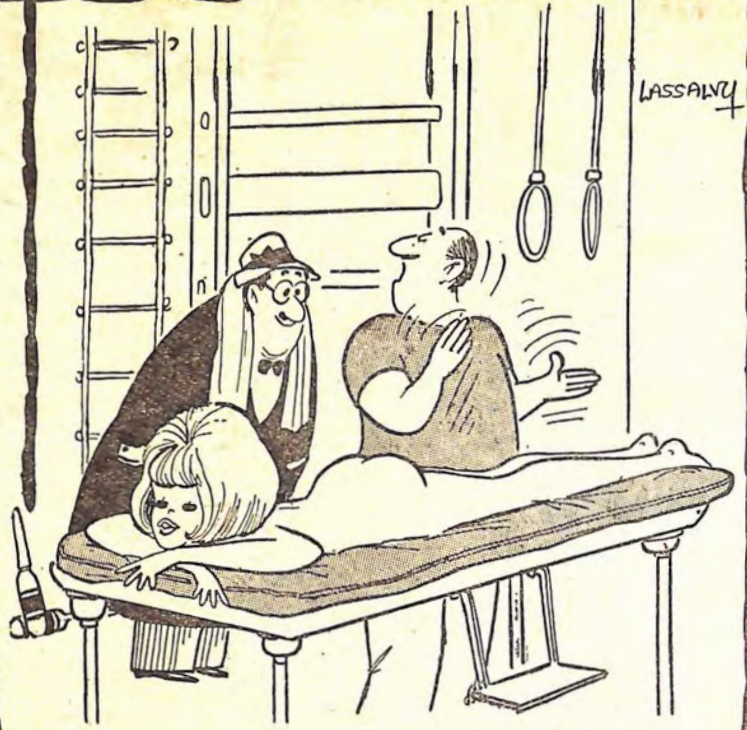

-GÖZÜMÜZÜ AÇALIM, KOÇAN BİZİ ALDATIYOR GALİBA!

Karikatürleri

YAZISIZ

-NASIL, MASAJ İNSANI ZAYIFLATIYOR MU?..
-ÇÖÖÖK...BİR HAFTADA BEŞ KİLO VERDİM!

-GÖZÜNÜZ AYDIN, KOÇANIZ KURTULDU...
HEMŞİREYE BİLE ELATIYOR ARTIK!

-MÖSYÖ, SİZİ ARABADA BİRİ BEKLİYOR!

BİRİSİNİN ANNESİ TURSİL KULLANMAMIŞ

“İşte Doğan ve Esra! Her zamanki gibi gene yaramazlık peşindeler. Acaba hangisi daha çok şeker alabilecek?.. Mücadeleyi seyrederken kıyafetleri dikkatimi çekti. Esra'nın elbisesi Doğan'ın blüzu yanında gözle farkedilecek kadar beyaz... bembeyazdı. Annesinin TURSİL kullandığı nasıl da anlaşılıyordu...”

Etrafınıza bakınız...

Tursil kullanan aileler derhal belli olur.

Tursil bütün tecrübeli ev hanımlarının kullandığı saf sabun tozudur. Tursil'le yıkanan çamaşırlar keçeleşmez; yumuşaklığını muhafaza eder. Tursil elleri bozmaz. Az Tursil çok iş görür. İşte bu yüzden Tursil'in satışı bütün diğer markaların satış toplamından fazladır.

TURSİL gözle
farkedilecek derecede
daha beyaz yıkar

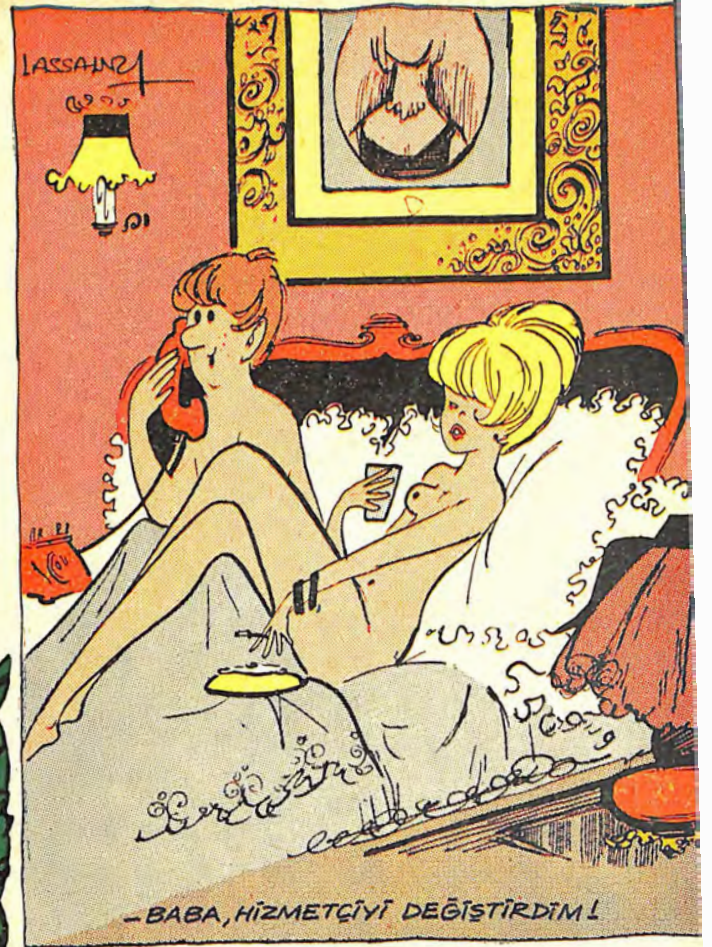

TURSİL
kolay yıkar
temiz yıkar.

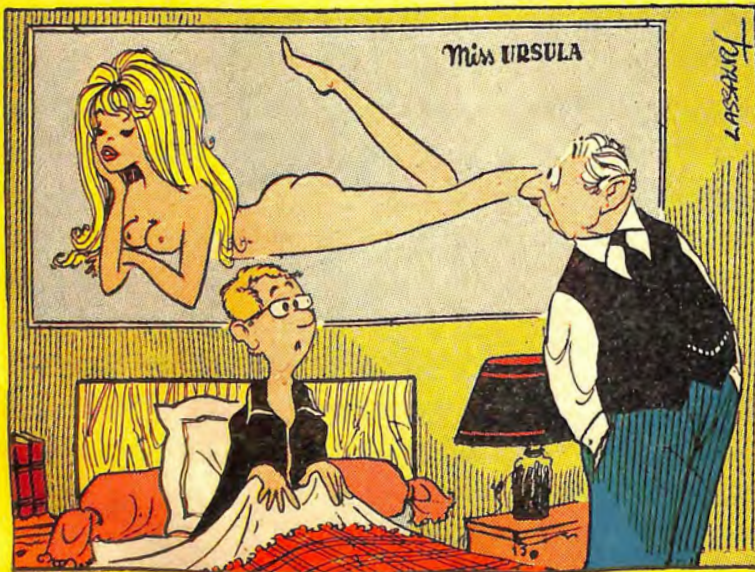
Akhaha

-HEP TECRÜBE, HEP TECRÜBE!. ŞU FİLMİ NE ZAMAN ÇEVİRMEĞE BAŞLAYACAĞIZ KUZUM?

-BABA, HİZMETÇİYİ DEĞİŞTİRDİM!

-REZALET REZALET! BEN SENİN YAŞINDAYKEN BÖYLE RESİMLERİ CEBİMDE TAŞIYORDUM!

-HADİ KARICIĞIM, BİZ DE ARTTIRALIM... KIZ UCUZA GİTMESİN!